

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ЗАШТИТНИК ГРАЂАНА

35-137/14
Београд

Заштитник грађана
Zaštitnik građana

дел.бр. 11028

15. 04. 2014.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
-Председнику суда

34 000 Крагујевац
Трг Радомира Путника 4

Поштована госпођо Дамјановић,

Поступајући по Вашем захтеву од 7. 04. 2014. године који је под бројем 35-137-10272/2014 заведен у Стручној служби Заштитника грађана дана 08. 04. 2014. године, у складу са чланом 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/2004, 54/2007, 104/2009 и 36/2010), достављамо копије докумената који садрже информације на основу којих су у Годишњем извештају Заштитник грађана за 2013. годину изнети наводи на страни 3. у одељку „Правосуђе“, које сте цитирали у свом захтеву.

Достављајући тражену документацију, подсећамо Вас на обавезу органа да сарађују у свим заједничким питањима и да једни другима достављају податке и обавештења потребна за рад и без позивања на одредабе Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, чиме сте документа која Вам се достављају учинили доступним целокупној јавности.

Прилога: 22

С поштовањем

Лице овлашћено за поступање по захтевима за
слободан приступ информацијама од јавног значаја

Јасмина Јаковљевић

Број 8/14
Београд, 3. март 2014

ВИСОКОМ САВЕТУ СУДСТВА
Немањина 22-26, Београд
Драгомиру Милојевићу, председнику

Поштовани господине Милојевићу,

Друштво судија Србије са забринутошћу прати све учесталије коментаре званичника и осталих политичара и тенденциозно и нестручно медијско приказивање правосуђа, којима се систематски омаловажавају представници судске власти, угрожава независност и непристрасност судства и подстиче неповерење у судски систем. Поред већ уобичајених кршења претпоставке невиности у тек започетим судским поступцима, позивања судија које тек треба да одлуче по жалби да изрекну што строже казне, неразумевања сврхе притвора, подсећамо на неке од најдрастичнијих дешавања:

- Средином 2013. године Друштву судија је указано на све раширенију појаву да, поводом одлука које судије доносе у предметима у којима поступају, посебно кривичним и извршним, полиција и јавно тужилаштво позивају судије на информативне разговоре и против судија покрећу кривичне поступке

Током целе 2013. године вршен је незаконити притисак на судско веће Апелационог суда у Крагујевцу да измени одлуку која наводно одступа од дотадашње праксе, који притисак је, када је судско веће остало при одлуци, резултирао размештајем чланова већа и подношењем дисциплинске пријаве против дотадашњег председника већа, судије Обрена Јездића.

- Почев од августа 2013. године и током неколико наредних месеци, истовремено са онемогућавањем судије да спроведе извршење правноснажне одлуке домаћег суда у вези са [REDACTED] извршни судија тадашњег Основног суда у Ваљеву, Судске јединице у Љигу, био је упорно медијски омаловажаван и подвргнут претњама и јавним захтевима државних званичника за разрешење,
- Од децембра 2013. године врше се груби притисци, прикривени и јавни, на Владимира Вучинића, судију Посебног одељења за организовани криминал Вишег суда у Београду, због којих је Високом савету судства, по први пут у историји српског правосуђа, поднета притужба судије против председника суда ради заштите права судије да суди независно,
- Крајем јануара 2014. године упућене су озбиљне претње смрћу Верици Васојевић, судији Вишег суда у Новом Пазару и члановима њеног већа приликом јавног објављивања пресуде,

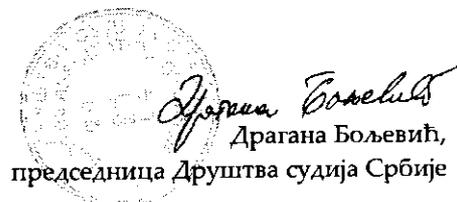
- Током фебруара 2014. године, без објективног сагледавања свих разлога који су довели до дужег трајања и застаревања одређених случајева, као и укидања првостепених пресуда у појединим веома сложеним предметима, уз неодговорно и нетачно преношење информација у вези са застарелошћу и жалбеним поступцима, вређане су судије Посебног одељења Вишег суда у Београду, а судије и вршилац функције председника Апелационог суда у Новом Саду позивани и на линч, док су за председника Врховног касационог суда поново изнете инсинуације и нетачне тврдње у вези предмета у којима је поступао.

Друштво судија било је и остало заговорник професионалног и одговорног поступања свих запослених у судству, првенствено судија. Управо због тога Друштво судија је било први и најупорнији заговорник дисциплинске одговорности, вредновања рада судија и њихове иницијалне и сталне обуке. Друштво судија је непрестано указивало да је одговорност друго лице независности, али и да се позивањем судије на одговорност не сме угрозити његова независност и да дисциплински поступак против судије подразумева свеукупно и савесно сагледавање свих аспеката конкретне ситуације, као и да се тај поступак спроводи од стране надлежних органа и уз поштовање законом прописане процедуре.

Сваки поступак правосудних званичника, посебно председника судова, којим се врши непримерен утицај на судије, јавни коментар државних званичника и политичара који би, пре покретања одговарајућег поступка, судију унапред оглашавао одговорним за поступање у одређеном предмету представља узнемиравање јавности и супротан је начелима поделе власти, независности судске власти и владавине права, као и забрани утицања на судију у вршењу судијске функције.

Друштво судија посебно је забринуто понашањем Високог савета судства који се ниједном није огласио у вези са наведеном ситуацијом, иако је Савет задужен Уставом да буде независан и самосталан како би обезбедио и гарантовао независност и самосталност судова и судија. Наглашавамо да није реч о заштити судија њих ради, већ о стварању услова да сваки грађанин Србије, када се нађе пред судом, оствари правовремену и правичну судску заштиту, што је могуће једино ако је судија пред њим независан и непристрасан.

Како су досадашњи чланови Савета из реда судија не само нелегални и нелегитимни, већ су изгубили свако поверење колега судија које треба да представљају и узимају у заштиту, Друштво судија очекује да Ви, као председник Високог савета судства, обезбедите услове да Савет изврши своју уставну дужност и да јасно стави до знања како представницима судске власти тако и политичарима - да се уздрже од непримерених притисака и медијима - да одговорно извештавају о дешавањима у судству, као и да Савет предузме и друге примерене мере у циљу поправљања неоправдано лошег односа према судству.

Драгана Бољевић
Драгана Бољевић,
председница Друштва судија Србије

UNUTRAŠNJI PRITISCI (SUDSKI) NA SUDIJE
– TREND PRETVARANJA SUDIJE U SLUŽBENIKE –
iniciran konceptom Sertifikacione komisije koja je projektovana
Nacionalnom strategijom reforme pravosuđa¹

Slučaj disciplinskog procesuiranja drugostepenog veća u Apelacionom sudu u Kragujevcu zato što je sudilo na osnovu Ustava, zakona i slobodnog sudijskog uverenja²

- **februar 2013** – radnopravni predmeti, u kojima Apelacioni sud u KG treba da donese odluku po žalbi, zbog preopterećenosti bivaju prebačen iz odeljenja za radne sporove i dodeljeni u rad većima u opštem građanskom odeljenju, pa i II veću građanskog odeljenja
- II veće čine sudije: Obren Jezdić, predsednik veća i Nadežda Vidić i Snežana Kovačević, članoci veća (u daljem tekstu: veće)
- **mart (08.) 2013** – veće je potvrdilo prvostepenu odluku i izradilo otporak odluke³

¹ Nacionalnu strategija reforme pravosuđa 2013-2018 usvojila je Narodna skupština 1.7.2013. Akcioni plan za sprovođenje Nacionalne strategije, usvojila je Vlada zaključkom od 31.07.2013. godine.

U strateškoj smernici 2.7.1. predviđa osnivanje Sertifikacione komisije pri Vrhovnom kasacionom sudu radi usaglašavanja sudske prakse. Članovi Sertifikacione komisije bili bi predstavnici odeljenja sudske prakse apelacionih sudova (ima ih 4 u Srbiji) i Vrhovnog kasacionog suda, koji bi tu radili puno radno vreme, uz "podršku" stručnjaka iz različitih oblasti, predstavnika advokature i profesure.

² Prema odredbi člana 22. Zakona o sudijama, sudija je slobodan u zastupanju svog shvatanja, utvrđivanju činjenica i primeni prava, u svemu o čemu odlučuje. Sudija nije dužan da ikome, pa ni drugim sudijama i predsedniku suda, objašnjava svoja pravna shvatanja i utvrđeno činjenično stanje, izuzev u obrazloženju odluke ili kad to zakon posebno nalaže.

³ Predmet spora odnosi se na potraživanje policajca protiv tužene Republike Srbije za isplatu naknade za prekovremeni, noćni i rad tokom praznika, koje je prvostepeni sud usvojio.

Tuženu po zakonu zastupa Republičko javno pravobranilaštvo, dakle pravno kvalifikovani organ.

Žalba je izričito izjavljena samo zbog pogrešne primene materijalnog prava, a ne i zbog ostala dva moguća žalbena razloga propisana Zakonom o parničnom postupku (bitna povreda odredaba parničnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje).

Drugostepeno veće je, presudom iz marta 2013, odbilo žalbu tužene RS i potvrdilo prvostepenu presudu. Reč je o čestim i činjenično i pravno jednostavnim predmetima u kojima se potvrđuju prvostepene presude o usvajanju takvih tužbenih zahteva.

Veće je svojom presudom komentarisao i žalbeni navod tužene da sudski veštak, prilikom obračunavanja visine naknade, nije uzeo u obzir primanja tzv. uporednog radnika – iako se taj navod odnosi na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Veće je konstatovao da taj navod nije relevantan jer je zastupnik tužene učinio nespornim u prvostepenom postupku da prihvata nalaz i mišljenje sudske veštaka i nije imao novih dokaznih predloga, a ni u žalbi nije ukazivao na nove činjenice niti predlagao nove dokaze ("teret dokazivanja" tvrdnje leži na stranci koja tvrdnju iznosi).

- odeljenje sudske "zadržava" predmet (ne dopušta da drugostepenu presudu bude odposlata, jer odstupa od stava odeljenja – nije navedeno kog stava ili pravnog shvatanja⁴)
- veće ostaje pri svome stavu¹
- na sastanku sudija građanskog odeljenja, posle sugestija predsednika odeljenja sudske prakse da veće ukine prvostepenu presudu, održi raspravu i odluči o žalbi,
- **april (26.) 2013** – veće "prevećava" svoju presudu, i donosi novu, ali istovetnu presudu
- **jun (05.) 2013** – sednica svih sudija izglasala je da je veće odstupilo od od sudske prakse
- na zahtev veća nije dostavljena pisana argumentacija o tome u čemu je odstupilo od sudske prakse
- **jul (2.) 2013** – dopunom godisnjeg rasporeda, od sudija Građanskog odeljenja, pa i od II veća oduzimaju se svi predmeti iz radnih sporova, pa i navedeni predmet, po rešenju tadašnje v.f. (vršioca funkcije) predsednika suda⁵ i
- **jul (2.) 2013** predmet se raspoređuje u rad drugoj sudiji, koja u njemu nije postupala do oktobra 2013 kada je otišla u penziju
- **oktobar (4.) 2013** – veće ponovo biva zaduženo predmetom, po rešenju predsednice suda I-Su-2-197/13
- po prigovoru sudije na rešenje od 4.10.2013 v.f. predsednika Apelacionog suda u KG nije donela formalnu odluku već mu je dopisom I-Su-2-179/13 od 22.10.2013 naložila da predmet uzme u rad i reši ga u što kraćem roku
- **novembra (19.) 2013** – veće donosi novu, istovetnu presudu (koja je u spisu)
- odeljenje sudske prakse ponovo "zadržava" predmet uz "preporuku" (pisanu) veću da otvori drugostepenu raspravu radi utvrđivanja činjeničnog stanja
- **decembar (16.) 2013** - veće se odupire "preporuci" (sud odlučuje u granicama zahteva stranaka, a činjenično stanje žalbom nije osporeno) i traži da odluka "izađe" iz suda, uz upozorenje da sudska praksa postupa suprotno Ustavu, zakonu i Etičkom kodeksu, da stranke izlaže nepotrebним troškovima i da će se veće obratiti Visokom savetu sudstva, ali i ministarstvima pravde i finansija, a po potrebi i drugim institucijama
- **decembar (24.) 2013** – godišnjim rasporedom za 2014 II veće je rasformirano tako što je svako od troje sudija raspoređen u tri različita veća i to kao drugi članovi tih veća
- **decembar (24.) 2013** -predmet ponovo biva oduzet veću i dodeljuje se novom veću, rešenjem predsednice suda I Su-2-2014/13
- **decembar (26.) 2013** – sudije Jezdić i Vidić stavljaju prigovor na godišnji raspored
- **januar (17.) 2014** – predsednik Vrhovnog kasacionog suda odbija prigovor na godišnji raspored⁶

⁴ O tome da nikakav pravni stav ili mišljenje ne obavezuje sudiju u konkretnom slučaju, kao i o tome na osnovu čega sudi sud u Srbiji pogledati u endnoti.

⁵ Od redosleda prijema predmeta može se odstupiti samo zbog opravdane sprečenosti sudije. U skladu sa Sudskim poslovníkom, sudiji predmet može biti oduzet samo ako duže odsustvuje ili ako je pravnosnažno disciplinski sankcionisan zbog disciplinskog prekršaja neopravdanog odugovlačenja postupka (član 25. Zakona o sudijama).

- **februar (03.) 2014** – članovi veća, sudije Obren Jezdić i Nada Vidić, podnose pritužbu Visokom savetu sudstva, po osnovu člana 29. Zakona o sudijama⁷ zbog ugrožavanja sudijske nezavisnosti – VSS još nije odlučio o pritužbi
- **februar (12.) 2014** – novo veće otvara raspravu, ukida prvostepenu presudu (kojom je već bio usvojen tužbeni zahtev tužioca) i usvaja tužbeni zahtev tužioca⁸.
- **mart (03.) 2014** – članovi veća dobijaju na izjašnjenje disciplinsku prijavu koju je protiv njih podnela 24.12.2013 predsednica suda⁹ o kojima su se sudije izjasnile 17.03.2014 i postupak je u toku.

¹ Domaća pravila i međunarodni standardi o obavezности sudske prakse

Ujednačena sudska praksa je proces do koga se dolazi kvalitetnim sudovanjem. Ona se prihvata a ne nameće se.

Načelni pravni stavovi (sudska praksa) Vrhovnog kasacionog suda, odluke Ustavnog suda ili odluke Suda u Strazburu (koje su prvenstveno usmerene su na to da države članice promene svoje zakonodavstvo u skladu sa njima) deluju snagom svojih argumenata.

Svaki sudija treba da zna relevantnu sudska praksu i uzme je u obzir kada odlučuje, a ako odlučuje suprotno odlukama višeg suda, treba podrobno da izloži razloge koji su ga za takvo postupanje opredelili.

U suprotnom unutrašnja sudijska nezavisnost bi bila ugrožena. Na takav zaključak upućuju i domaća i međunarodna pravna akta.

Ustav RS u čl.145. propisuje da se „Sudske odluke zasnivaju na Ustavu, zakonu, potvrđenom međunarodnom ugovoru i propisu donetom na osnovu zakona“.

⁶ Iako u to vreme podnosilac prigovora nije ni znao da je protiv njega podneta prijava Disciplinskom tužicu, a disciplinski postupak nije okončan ni u aprilu 2014, u resenju je navedeno: „... činjenica da je predsednik suda protiv podnosioca prijave podnela disciplinsku prijavu Disciplinskom tužiocu Visokog saveta sudstva je dovoljan razlog da podnosilac prigovora ne bude određen za predsednika bilo kog veća u Građanskom odeljenju“.

⁷ Zakonom o sudijama (član 29.) propisano je pravo sudije da Visokom savetu sudstva izjavi pritužbu ako mu je povređeno pravo za koje ovim zakonom nije predviđen poseban postupak zaštite. Visoki savet sudstva odlučuje o pritužbi u roku od 15 dana i odmah upoznaje sa odlukom sudiju podnosioca pritužbe, predsednika suda, predsednika neposredno višeg suda i predsednika Vrhovnog kasacionog suda. Ako je pritužba osnovana, Visoki savet sudstva preduzima mere radi zaštite prava sudije.

Ovo je druga pritužba sudija za zaštitu nezavisnosti u istoriji srpskog sudstva. Prvu je podneo, u decembru 2013, sudija Vladimir Vučinić.

⁸ Dakle, u smislu krajnjih posledica, novo veće donelo je suštinski istu odluku kao i veće kome je predmet dva puta bio oduzet. Republika Srbija ostaje dužna da plati istu sumu glavnog duga, sa kamatom (s tim što je kamata sad dosuđena od 26. u narednom mesecu za prethodni mesec, a ne od 1 i da naknadi iznos od 60.500 dinara, umesto iznosa od 67. 000 dinara).

⁹ Disciplinska prijava podneta je zbog disciplinskog prekršaja iz člana 90 stav 1. tačka 18. Zakona o sudijama (“Disciplinski prekršaji su: - kršenje odredaba Etičkog kodeksa u većoj meri”), u vezi sa tačkom 3.5. Etičkog kodeksa (“Судија је дужан да развија и одржава добре колегијалне односе и стручну сарадњу са другим судијама.”).

Inače, disciplinski prekršaj je nesavesno vršenje sudijske funkcije ili ponašanje sudije nedostojno sudijske funkcije, koji je propisan ovim zakonom (član 89. Zakona o sudijama).

Zakon o sudijama, u prvom članu, propisuje:

„Sudija je nezavisan u postupanju i donošenju odluke.

Sudija sudi i presuđuje na osnovu Ustava, zakona i drugih opštih akata, potvrđenih međunarodnih ugovora, opšteprihvaćenih pravila međunarodnog prava.“

Kao jednu od osnovnih garancija položaja sudija, posle stalnosti i nepremestivosti, Zakon o sudijama propisuje i međusobnu nezavisnost sudija (čl.22):

„Sudija je slobodan u zastupanju svog shvatanja, utvrđivanju činjenica i primeni prava, u svemu o čemu odlučuje.

Sudija nije dužan da ikome, pa ni drugim sudijama i predsedniku suda, objašnjava svoja pravna shvatanja i utvrđeno činjenično stanje, izuzev u obrazloženju odluke ili kad to zakon posebno nalaže.“

Preporuka KM/Rec (2010) 12 Komiteta ministara Saveta Evrope državama članicama o sudijama od 17.11.2010 glasi:

„5. Sudije bi trebalo da imaju potpunu slobodu da nepristrasno, u skladu sa zakonom i svojim tumačenjem činjenica, donose odluke u predmetima.

Poglavlje III – Unutrašnja nezavisnost

22. Načelo sudske nezavisnosti znači nezavisnost svakog pojedinog sudije u vršenju funkcija vođenja sudskog postupka. Pri donošenju odluka sudije treba da budu nezavisne i nepristrasne i sposobne da deluju bez ikakvih ograničenja, neprimerenog uticaja, pritisaka, pretnji ili mešanja, neposrednog ili posrednog, od strane bilo kog organa, uključujući i organe unutar pravosuđa. Hijerarhijska organizacija pravosuđa ne bi trebalo da podriva individualnu nezavisnost.

23. Viši sudovi ne bi trebalo sudijama da daju uputstva o tome kakvu presudu treba da izreknu u pojedinim slučajevima, osim kod preliminarnih odluka ili prilikom odlučivanja o pravnim lekovima u skladu sa zakonom.“

Venecijanska komisija Saveta Evrope se tri puta u poslednjih desetak godina izjašnjavala o ovom pitanju u vezi sa izmenama Zakona o uređenju sudova u Srbiji i sva tri puta dala negativno mišljenje u vezi sa obaveznošću sudske prakse.

U Mišljenju od 24.6.2002 o Zakonu o uređenju sudova eksperti Natalie Fricero, profesor Pravnog fakulteta u Nici i Giacomo Oberto, sudija u Torinu, naveli su da se snažno protive ovakvom sistemu nametnutog tumačenja: *„Jednoobraznost primene zakona Vrhovni sud treba da obezbedi više kroz ubedljivost obrazloženja odluke, nego snagom neke vrste arrets de reglement koji je odbačen u zapadnoevropskim društvima pre dva veka.“*

U Mišljenju broj 467/2007 od 19.3.2008 O nacrtima Zakona o sudijama i Zakona o uređenju sudova, u paragrafu 109, eksperti navode sledeće: „U članu 31 navodi se da *„Vrhovni kasacioni sud utvrđuje načelne pravne stavove radi jedinstvene sudske primene prava“*. Trebalo bi precizirati da *Vrhovni kasacioni sud utvrđuje pravne stavove samo u okviru konkretnog slučaja; inače bi ovo predstavljalo kršenje načela podele vlasti, budući da sud ne može doneti nijednu odluku van svoje nadležnosti.“*

U Mišljenju broj 202/2012 od 11.3.2013. godine O nacrtu amandmana na zakone o sudstvu Republike Srbije, u paragrafima 103. do 108, Venecijanska komisija kometariše izmenu člana 31. Zakona o uređenju sudova koja propisuje da *Vrhovni kasacioni sud „daje mišljenje o nacrtima zakona i drugih propisa kojima se uređuju pitanja od značaja za pravosudnu granu vlast“* i da joj je objašnjeno *„da je ovo zaduženje uvedeno radi ujednačavanja sudske prakse, obzirom na veliki broj predmeta koji se pred Evropskim sudom za ljudska prava nalaze po osnovu načela o jednakoj dostupnosti pravdi. Rečeno je da su ova zakonska rešenja obavezna samo za sudije Vrhovnog kasacionog suda (a ne i za sudove nižeg ranga). Dodatno, na ovo treba gledati kao na tumačenje zakona, a ne kao na instrukciju.“* „105. U svakom slučaju, Venecijanska komisija se negativno izrazila o ovoj metodi, zato što ona ovlašćuje Vrhovni kasacioni sud da *“donosi“* načelne odluke, što može

da dovede do sukoba kod podele vlasti. Razmena stavova među sudijama različitih instanci koja se navodi u nacrtu (novi stav 3 člana 24) je sama po sebi dobra, pa se samim tim i preporučuje. Međutim, kada se pogleda zajedno sa članom 31, taj stav postaje manje jasan. Potrebu za usaglašavanjem sudske prakse bi u principu trebalo rešiti žalbenom procedurom koja bi mogla da se definiše tako da rešava probleme se javljaju najčešće, isključivo ili u najvećem broju u različitim vrstama sporova male vrednosti.

106. Nije jasno da li Vrhovni kasacioni sud utvrđuje načelne pravne stavove izvan određenih predmeta ili dok sprovodi svoje nadležnosti u svojstvu kasacionog suda. U prvom slučaju, ovaj pristup će se sukobiti sa načelom o nezavisnosti sudstva. Argument da se "načelni pravni stavovi" donose radi ispravljanja najčešćih grešaka do kojih dolazi u okviru pravnog sistema, a koje iz nekog razloga ne dospevaju do najvišeg suda, ne deluje ispravno. On takođe ne uspeva da objasni zašto je te greške nemoguće ispraviti u žalbenom ili kasacionom postupku.

107. Rezon kojim je potkrepljen ovaj pristup je takođe pod znakom pitanja, u svetlu argumenta da će ti "načelni stavovi" sprečiti pojavu novih predmeta pred Evropskim sudom za ljudska prava koji se već suočava sa značajnim brojem predmeta koji se tiču jednake dostupnosti pravdi. Ako će odluke nižih sudova i/ili apelacionih sudova da završe pred Evropskim sudom za ljudska prava, onda bi moglo da bude razumno da se dozvoli da istovetne žalbe dođu i do Vrhovnog kasacionog suda (ili Ustavnog suda), dozvoljavajući na taj način Vrhovnom kasacionom sudu (ili Ustavnom sudu) da stvori sudsku praksu u okviru konteksta određene vrste predmeta.

108. Dakle, komentari Venecijanske komisije iz prethodnog Mišljenja još uvek su validni: "U članu 31 se navodi da "Vrhovni kasacioni sud utvrđuje načelne pravne stavove radi jedinstvene sudske primene prava". Treba jasno navesti da Vrhovni kasacioni sud utvrđuje pravne stavove samo u okviru određenih predmeta; u protivnom bi se ovde radilo o kršenju načela podele vlasti, jer sud ne može da donosi odluke izvan svoje nadležnosti. Isti komentar važi i za sledeću rečenicu: "razmatra primenu zakona i drugih propisa i rad sudova."

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: I СУ-2- 214/13
Дана: 24. децембра 2013. године
Крагујевац

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, и то председник суда Дубравка Дамјановић, на основу чл. 25 Закона о судијама („Сл. гл. РС“, бр.116/08, 58/09, 104/09, 101/10, 8/12, 121/12, 124/12 и 101/13) и чл.56 Судског пословника („Сл. гл. РС“, бр.110/09, 70/11, 19/12 и 89/13), дана 24. децембра 2013. године, доноси

РЕШЕЊЕ

Предмет Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- [REDACTED] одузима се од поступања судији Обрену Јездићу и распоређује у рад председнику Грађанског одељења за радне спорове судији Симониди Милорадовић.

Образложење

Предметом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- [REDACTED] задужен је судија Обрен Јездић.

Због подношења дисциплинске пријаве против судије Обрена Јездића, као судије известиоца - председника већа у предмету Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- [REDACTED] услед непоступања по правном схватању седнице свих судија одржане дана 5. 6. 2013. године, чиме је угрожено ефикасно функционисање суда и имајући у виду да се у конкретном случају ради о предмету који се у смислу чл.50 Судског пословника сматра хитним предметом, као и чињеницу да је исти примљен у Апелациони суд у Крагујевцу на жалбено одлучивање 30. 11. 2012. године, наведени предмет се одузима од поступања судији Обрену Јездићу и распоређује у рад председнику Грађанског одељења за радне спорове судији Симониди Милорадовић, на основу чл. 25 Закона о судијама и чл.56 Судског пословника.

ПРЕДСЕДНИК СУДА
Дубравка Дамјановић

ПРАВНА ПОУКА: Против овог решења судија, као и странке у поступку имају право приговора председнику непосредно вишег суда у року од 3 дана од дана сазнања.

Д-на: Судији Обрену Јездићу, Судској писарници.

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД КРАГУЈЕВАЦ
ГЖ 1 бр. [REDACTED]
24.12.2013. године
Крагујевац

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Симониде Милорадовић, председника већа, Светлане Бранковић и Марија Петковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца [REDACTED] из Новог Пазара, чији је пуномоћник [REDACTED] адвокат из Новог Пазара, против тужене Републике Србије МУП Републике Србије - Подручна полицијска управа у Новом Пазару, коју заступа Републички јавни правобранилац, ради неплате додатака на плату, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Пазару П1. [REDACTED] од 26.09.2012. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2013. године, на основу члана 383. став 3. у вези члана 384. ЗПП, донео је

РЕШЕЊЕ

ЗАКАЗУЈЕ СЕ главна расправа пред већем другостепеног суда за дан **22.01.2014.** године са почетком у **12,00** часова, судница број 2, у Апелационом суду у Крагујевцу.

На расправу се позивају:

- пуномоћник тужиоца адвокат [REDACTED] из Новог Пазара, [REDACTED] и на адресу Нови Пазар, [REDACTED]
- заступник тужене Републички јавни правобранилац, Одељење у Крагујевцу
- стални судски већтак Мевлуда Ђбровић, из Сјенице, коме уз поштом доставити налог да у року од 10 дана од дана пријема овог дописа који му има служити и уместо позива, достави дописну налаза и мишљења у писаном облику у довољном броју примерака за суд и странке и на околност да ли је после ступања на снагу Закона о полицији тужена донела нови акт о

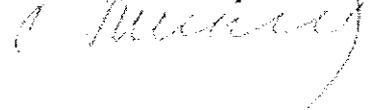
унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у складу са тим законом; да ли је и када донела решење о распоређивању тужиоца на радно место у складу са тим актом; да ли му је тим новим решењем утврдила и коефицијент за обрачун плата сагласно Закону о полицији, ако јесте, када у односу на цео утужени период и да ли је исти, у односу на другој државног службеника запосленог код тужене, односно у односу на друго овлашћено униформисано службено лице са истим степеном стручне спреме, као и тужилаца и са истим или приближно истим платним разредом у коме је тужилац, а које нема нередовности у раду чија је исплата предмет тужбеног захтева, утврдила коефицијент за обрачун плате од 30% до 50% номинално већи.

Ако са расправе изостане једна или обе стране, суд ће одлучити о жалби и донети одлуку узимајући у обзир нарочито оно што је изнето у жалби.

Образложење

По разматрању списка предмета у овој правној ствари и навода жалбе веће је утврдило да се побијана пресуда заснива на непотпуно утврђеном чињеничном стању због чега су се стекли услови из члана 383. став 3. ЗПЦ за заказивање расправе пред већем другостепеног суда, па је одлучено као у изреци овог решења.

Председник већа-судија
Симоида Милорадовић

24

БЕЛЕШКА О ВЕЋАЊУ И ГЛАСАЊУ

Састављена дана 24.12.2013.године

Известилац је судија Симонида Милорадовић.

ОДЛУКА ЈЕ ДОНЕТА ЈЕДНОГЛАСНО

Чланови већа-судије

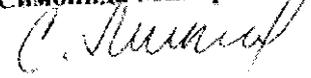
Светлана Бранковић

Марија Петковић

Председник већа-судија

Симонида Милорадовић

C. Venkura

11
Мфсрмвнв нвнвнв 24 12/13 Трфмк

12/13

срмв
C. Venkura

1/13
2/13
3/13
4/13
5/13
6/13
7/13
8/13
9/13
10/13
11/13
12/13
13/13
14/13
15/13
16/13
17/13
18/13
19/13
20/13
21/13
22/13
23/13
24/13
25/13
26/13
27/13
28/13
29/13
30/13
31/13
32/13
33/13
34/13
35/13
36/13
37/13
38/13
39/13
40/13
41/13
42/13
43/13
44/13
45/13
46/13
47/13
48/13
49/13
50/13
51/13
52/13
53/13
54/13
55/13
56/13
57/13
58/13
59/13
60/13
61/13
62/13
63/13
64/13
65/13
66/13
67/13
68/13
69/13
70/13
71/13
72/13
73/13
74/13
75/13
76/13
77/13
78/13
79/13
80/13
81/13
82/13
83/13
84/13
85/13
86/13
87/13
88/13
89/13
90/13
91/13
92/13
93/13
94/13
95/13
96/13
97/13
98/13
99/13
100/13

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: I-2-216/13
Дана 26.12.2013. године
К р а г у ј е в а ц

ПРЕДСЕДНИКУ ВРХОВНОГ КАСАЦИОНОГ СУДА

БЕОГРАД

П Р И Г О В О Р

на годишњи распоред послова Апелационог суда у Крагујевцу
За 2014. годину

Годишњим распоредом за 2014. годину, који је донела Председница Апелационог суда у Крагујевцу, распоређен сам у I веће грађанског одељења које сачињавају судија Смиљана Ристић – председник већа, судија **Обрен Јездић** – члан већа и судија Драгана Сретовић – члан већа.

На означени годишњи распоред подносим **приговор** сходно чл. 26 Закона о судијама, јер сам истим незадовољан.

Овакву врсту приговора подносим **први пут** после 38 година рада у правосуђу и 36,5 година судијског стажа. Наведеним распоредом сам као човек и судија понижен и омаловажен како би био дисциплинован због тога што сам заједно са судијама досадашњег II већа штитио судијску независност.

Невоље II већа које су чиниле судије: **Обрен Јездић**, **Снежана Ковачевић** и **Надежда Видић** почеле су када смо, ради помоћи колегама из Одељења за радне спорове, између осталих добили у рад и предмет [REDACTED] ради одлучивања о жалби [REDACTED] изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Пазару у предмету [REDACTED] године који је приспео у Апелациони суд **30.11.2012. године** а истим сам као председник већа и судија известилац задужен у фебруару 2013. године.

Наведени предмет решили смо у кратком року тако што смо донели једногласно пресуду [REDACTED] од 08.3.2013. године, а којом је потврђена првостепена пресуда.

Поводом примедби тадашњег руководиоца Судске праксе да је наводно одступљено од судске праксе тог Одељења, поново смо 26.04.2013. године донели нову пресуду исте садржине, али са детаљнијим образложењем, а што смо учинили на сугестију тадашњег руководиоца Судске праксе судије Изета Суљовића који је обећао да ће предмет пустити из судске праксе, који је претходно разматран на Грађанском одељењу. Међутим, из нама непознатих разлога поново је зауставио нашу другу одлуку по реду иако је правно схватање, изражено у пресуди било истоветно са већ раније донетим пресудама у Одељењу за радне спорове и у сагласности са одлукама Уставног суда. Због тога смо били принуђени да 25.04.2013. године ставимо предлог за изношење спорног правног питања на седници свих судија сходно чл. 203 ст. 3 Судског пословника.

Међутим, општа седница заказана је тек 05.6.2013. године. Овако смо поступили, не да би терали неке инат, већ из разлога што нам је Судска пракса сугерисала да отворимо другостепену расправу и да по други пут укинемо првостепену пресуду и одлучимо о тужбеном захтеву који се односио на тзв. **додатке на полицијске плате**. У конкретном предмету нико од странака није оспорио допунски налаз вештака финансијске струке на основу кога је донета првостепена пресуда. Напротив, пуномоћник [REDACTED]-а на последњем рочишту за главну расправу од 29.6.2012. године **изричито је навео да нема примедби на допунски налаз вештака**, а у истом записнику је такође констатовано да странке немају предлога за допуну доказног поступка.

Заказивање другостепене расправе, како нам је сугерисала Судска пракса и укидање првостепене пресуде по други пут **представљало би грубо кршење закона од стране судије** санкционисано одредбом чл. 360 Кривичног законика. Да смо тако поступили прекршили би основна начела процесног права, правило да се пресуда несме испитивати мимо жалбених навода и нарушили би правила о терету доказивања садржана у чл. 228 до 231 новог ЗПП. Међутим, **на седници свих судија од 05.6.2013. године** колегиница Симонида Милорадовић, тадашња председница Одељења за радне спорове, а чији смо гнев навукли на себе, уз нескривену подршку тадашње ВД Председнице суда успела је да убеди већину колега из Грађанског одељења, **али не и већи број судија из Кривичног одељења**, који су схватили да се радо о прецедуралном питању, па је надгласавањем донет **закључак** да је одступљено од дотадашње судске праксе, која је иначе истоветна као и у предмету који смо решили, а што произилази из другостепених пресуда које Вам у прилогу достављам. Једина је разлика у томе што се туженој [REDACTED] после другог укидања непотребно увећавају парнични трошкови и тако **празни државни буџет**.

На мој усмени захтев није ми никада достављено образложење за наведени закључак.

У међувремену, после измене годишњег распореда за 2013. годину којим је одлучено да четворо судија из опште парнице пређу у Одељење за радне

спорове, од свих судија, па и мене, одузети су сви нерешени Гж1. предмети, па и спорни предмет Гж1-██████████

Решење ВФ председнице суда I-CY-2-179/13 од 02. јула 2013. године о одузимању предмета Гж1 – ██████████ остало је правноснажно. Наведени предмет додељен је у рад судији Драгици Петровић која је прешла у Одељење за радне спорове а исти није решила до октобра 2013. године, када јој је престала дужност судије због одласка у пензију.

Председница суда је својим решењем I-CY-2-197/13 од 04.10.2013. године без икаквог законског основа и оправдања изменила претходно решење од 02. јула 2013. године које је постало правоснажно и у односу на судије и у односу на странке и предмет Гж1-██████████ поново ми је доделила у рад.

Поводом мог приговора и предлога за стављање ван снаге решења од 04.10.2013. године, из разлога ближе наведених у том приговору, ВФ председница Апелационог суда у Крагујевцу није донела никакву формалну одлуку већ ми је дописом I-CY-2-179/13 од 22.10.2013. године наложила да предмет узмем у рад и решим га у што краћем року.

Поступио сам по налогу Председнице и предмет поново изнео на веће 19.11.2013. године, које је донело једногласно нову, трећу по реду, пресуду Гж1-██████████ од 19.11.2013. године, а којом је потврђена првостепена пресуда. Образложење ове пресуде у односу на претходне је допуњено и одговорено је на сваки жалбени навод.

Међутим, судска пракса у Одељењу за радне спорове поново је зауставила наведену одлуку уз препоруку да се због наводног одступања од судске праксе отвори другостепена расправа „без примене правила о терету доказивања“ ради утврђивања чињеничног стања, које жалбом није оспорено, супротно свим процесним одредбама о којима је претходно било речи, а што II веће није могло да прихвати јер би се изложило ризику да по нечијој евентуалној пријави кривично одговара због кршења закона од стране судије. О преписци између руководиоца судске праксе – Одељења за радне спорове и II већа упознаћете када прочитате документацију у прилогу.

Налог и препоруке судске праксе који су супротни њеним овлашћењима и којима се задире у међусобну независност судија гарантовану важећим правним актима, нисмо могли да прихватимо.

Одредбом чл. 22 Закона о судијама („Службени гласник РС“ број 116/08 ...) изричито је прописано да је судија слободан у заступању свог схватања, утврђењу чињеница и примени права, и у свему о чему одлучује, да судија није дужан да икоме, па ни другим судијама и председнику суда, објашњава своја правна схватања и утврђено чињенично стање, изузев у образложењу одлуке или када то закон посебно налаже.

Независност судија потенцирана је и у чл. 149 Устава Републике Србије у коме је између осталог наведено да је судија у вршењу судијске функције независан и подчињен само Уставу и закону.

Етички кодекс судија („Службени гласник РС“ број 96/10) такође детаљно регулише појам и принцип **независности судија** и обавезује судије да га се придржавају и да указују надлежним органима ако им било ко угрожава независност, а у ком смислу је и **Министар правде** Републике Србије преко јавног сервиса позвао све судије да се обрате Високом савету судства, ако им било ко угрожава независност.

Од председнице Апелационог суда лично сам **доживео претње и застрашивање** 29.11.2013. године, а чланови мојег већа судије Снежана Ковачевић и Надежда Видић 06.12.2013. године, да ће против нас покренути дисциплински поступак због наводног кршења Етичког кодекса ако не поступимо по закључку са седнице свих судија од 05.6.2013. године. Овим закључком само је констатовано да је одступљено од судске праксе и није нам наложено онако како нам препоручује судска пракса из Одељења за радне спорове јер би на такав начин била угрожена свака судијска независност.

Међутим, притисак је уродио плодом у односу на судију Ковачевић јер није потписала допис упућен Судској пракси од 16.12.2013. године, иако је раније све дописе потписивала, под изговором да је слабог здравља и да више нема снаге да се бори за своју независност.

На такав начин председница суда, која ми је лично рекла да сам вероватно у праву али да она не може да дозволи да моје веће потврди првостепену пресуду јер би то „**изазвало револуцију**“ у основним судовима, што им судије из Одељења за радне спорове по други пут укидају пресуде и отварају другостепену расправу, **грубо је нарушила** нашу Уставом и Законом загарантовану независност а што може да представља законски основ за њено разрешење **сходно чл. 75 Закона о судијама**.

Нашим мукама није дошао крај у борби између „Голијата и Давида“ за заштиту наше независности, правничког и личног угледа због тога што се о нама шире неистините приче да смо непослушни и бунтовни, јер је годишњим распоредом за 2014. годину који је иначе, супротно одредби чл. 34 ст. 2 Закона о уређењу судова донет по истеку законског рока, после 01. децембра, **расформисано моје комплетно II веће** тако што је свако од нас распоређен у три различита већа.

Оваквим годишњим распоредом расформирано је једно од најуспешнијих већа што се тиче квалитета и квантитета рада, у коме су владали колегијални и складни односи и то без икаквог законског оправдања да би била послата порука судијама да морају да буду послушне и да **не смеју да бране своју судијску независност** и да је она само декларативна, а у циљу „опште и посебне превенције“.

На моје питање председници суда на Колегијуму од 24.12.2013. године, на коме је саопштила годишњи распоред, зашто је **расформирано комплетно II веће**, одговорила је да није спорно да смо добре судије али да је II веће **аутистично**, да не сарађује са другим већима, да не поштује ни одлуке седнице свих судија, да га је због тога расформирала **како би се спречило секташење**. Овакве дисквалификације и увреде на рачун судија II већа, у присуству око 35 до 40 судија не служе никоме на част.

Напомињемо да се под појмом „**аутистичан**“ подразумева генетски, ментални поремећај као последица поремећаја у развоју мозга који се манифестује у виду слабе или никакве социјалне комуникације. Шта значи појам секташење није потребно објашњавати ни лаику.

Такво опхођење Председнице суда доказује да јој као „**првој међу једнакима**“ (primus inter partes) све судије нису једнаке и да их дели на оне који су јој лични пријатељи и оне који су „**другог реда**“, а којој групи припадају судије II већа које је „**наградила**“ увредама и размештањем у три различита већа, свакоме је јасно а што је касније и изазвало **негодовање** појединих колега.

Као досадашњи председник већа и ранији председник Грађанског одељења 3 године узастопно, према наведеном распореду **нисам заслужио** ни да будем председник било којег већа. Никада ми нису биле битне функције већ да предано и часно судим и **служим својој држави и народу**, а што ћу и убудуће чинити, без обзира на горчину у души, још око 2 године колико ми је остало до краја радног века, ако га са нарушеним здрављем и мобингом који и убудуће могу да очекујем, доживим.

У нади да ћете као представник највише судске власти и судија који је и лично доживео неправду, при последњем реизбору судија, одлучити законито и правилно и да нећу бити принуђен да и поред своје досадашње стрпљивости, у нади да ће овај проблем **бити решен у оквиру правосуђа** и да нећу морати да се притужујем Високом савету судства у смислу чл. 29 Закона о судијама и да се обраћам Министру правде и другим институцијама, унапред се захваљујем.

Предлажем да донесете одлуку којом ћете првенствено **преиначити** оспорену одлуку о годишњем распореду и да досадашње II веће које чине судије: **Обрен Јездих, Снежана Ковачевић и Надежда Видић**, оставите у истом саставу, јер за такву одлуку имате довољно писаних доказа које прилажем уз овај приговор, а који се могу проверити и увидом у комплетне списе Гж1- [REDACTED] и одговарајуће СУ списе.

Уколико одлуку о годишњем распореду не преиначите предлажем да је **укинете**, без обзира на Ваше пријатељство са Председницом суда и другим судијама које је подржавају и **заклањају се иза Вашег неспорног угледа**. Овај приговор садржи можда и непотребне детаље, али сам био принуђен да их изнесем, да бисте чули и **другу страну** како би се уверили да ни ја ни досадашњи чланови мојег већа нисмо бунтовници и десиденти у правосуђу и да смо имали часне намере када смо поступали на описани начин. Још једном хвала на стрпљењу да

прочитате и верзију друге стране (audijatur et altera pars) коју такође познајете релативно дуго.

Молим Вас да у интересу угледа српског правосуђа, пред предстојеће приступне преговоре за улазак у чланство ЕУ и у интересу странака из предмета Гж1-3345/12 које су ускраћене за, по трећи пут, донету пресуду од 19.11.2013. године наложите, пошто ми је предмет, како сам незванично обавештен, одузет, да се конкретан предмет достави првостепеном суду јер је давно истекао законски рок од 9 месеци, прописан одредбом чл. 383 ст. 2 и 5 ЗПП за коначно одлучивање у жалбеном поступку. Донету пресуду не може ставити ван снаге судска пракса јер према одредби чл. 3 ст. 3 Закона о уређењу судова судску одлуку може преиспитати само надлежни суд, а у конкретном случају то је Врховни касациони суд, по ванредном правном леку, ако буде поднет.

Подносилац приговора
Судија Апелационог суда у Крагујевцу
Обрен Јездић

ПРИЛОЗИ:

- Пресуда Основног суда у Новом Пазару П1-број [REDACTED] од 26.09.2012. године,
- Записник о главној расправи пред првостепеним судом од 26.09.2012. године
- Жалба од 17.10.2012. године изјављена против првостепене пресуде. Пресуда Апелационог суда у Крагујевцу ГЖ1-[REDACTED] од 08.03.2013. године, друга пресуда од 26.04.2013. године, трећа пресуда од 19.11.2013. године,
- Допис судија трећег већа упућен руководиоцу Судске праксе – одељењу за радне спорове од 04.04.2013. године,
- Предлог од 25.04.2013. године за изношење спорног правног питања на седницу свих судија.
- Решење В.Ф. Председнице суда I-Су-2-25/13 од 21. фебруара 2013. године.
- Решење Председнице суда I-Су-2-179/13 од 02. јула 2013. године,
- Упутство Председнице суда о начину расподеле предмета I-Су-2-197/13 од 04. октобра 2013. године,
- Решење Председнице суда I-Су-2-197/13 од 04. октобра 2013. године,
- Приговор судија садашњег другог већа упућен В.Ф. Председнице суда, са предлогом за стављање ван снаге решења од 04.10.2013. године,
- Допис Председнице суда I-Су-2-197/13 од 22.10.2013. године,
- Службена белешка судије Обрена Јездића од 04.12.2013. године,
- Допис руководиоца Судске праксе за радне спорове од 28.11.2013. године упућен судији Јездићу,
- Допис Председнице суда III-Су-21-44/13 упућен судији Јездићу,

- Допис судије другог већа, руководиоцу Судске праксе за радне спорове од 04.12.2013. године,
- Допис III-Су-21-44/13 од 05.12.2013. године упућен Председници Апелационог суда,
- Допис VIII-Су-41/630/13 од 09.12.2013. године упућен судији Обрену Јездићу и његов одговор под истим бројем од 09.12.2013. године упућен Председници суда,
- Допис другог већа од 16.12.2013. године упућен руководиоцу Одељења судске праксе за радне спорове,
- Пресуде Апелационог суда у Крагујевцу у предметима Г1-██████████, Гж1-██████████ од 02.02.2012. године, део списка Гж1-██████████
- Део списка Гж1-██████████
- Део списка Гж-██████████ и листинг о кретању предмета Гж1-██████████

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У НОВОМ ПАЗАРУ
Број: 21- П.1.бр. [REDACTED]
Дана: 26.09.2012. године
Нови Пазар

У ИМЕ НАРОДА

ОСНОВНИ СУД У НОВОМ ПАЗАРУ, судија Шефкија Калач, као судија појединац, у правној ствари тужиоца [REDACTED] из Новог Пазара, кога заступа пуномоћник [REDACTED], адвокат из Н.Пазара, а њу по заменичком пуномоћју [REDACTED], адвокат из Н.Пазара, против туженика Република Србија – Министарство унутрашњих послова-Подручна полицијска управа у Н.Пазару, коју заступа РПЈ, а њега пуномоћник [REDACTED], ради накнаде зараде и др. примања, након одржане главне и јавне расправе, дана 26.09.2012.године, у присуству пуномоћника странака, донео је следећу

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца [REDACTED] из Новог Пазара, па се обавезује тужена Република Србија-Министарство унутрашњих послова ПУ Нови Пазар, да тужиоцу на име неисплаћене зараде по основу рада у време државних празника за период од 27.01.2008. до 27.01.2011/године исплати и то:

У 2008. години за месеце и то:
За мај износ од 5.378,06 динара,

У 2009.години за месеце и то:
За јануар износ од 3.033,28 динара,
За мај износ од 4.536,96 динара.

У 2010.години за месеце и то:
За мај износ од 4.558,92 динара,

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Република Србија-Министарство унутрашњих послова ПУ Нови Пазар, да тужиоцу на име неисплаћене зараде по основу државних празника за период од 27.1.2008. па до 27.1.2011.године исплати и то:

У 2008.години за месеце и то:
За фебруар износ од 3.226,92 динара,
За април износ од 2.592,12 динара,

За мај износ од 5.378,25 динара,
 За јуни износ од 6.023,64 динара,
 За јули износ од 14.198,58 динара,
 За август износ од 3.032,26 динара,
 За септембар износ од 677,64 динара,
 За новембар износ од 3.855,04 динара,
 За децембар износ од 1.355,82 динара

У 2009. години за месеце и то:
 За јануар износ од 7.279,68 динара,
 За фебруар износ од 2.268,40 динара,
 За март износ од 1.814,72 динара,
 За април износ од 4.773,30 динара,
 За мај износ од 1.814,72 динара,
 За јули износ од 7.259,52 динара,
 За август износ од 15.028,20 динара,
 За септембар износ од 1.367,64 динара,
 За октобар износ од 5.742,96 динара,
 За новембар износ од 3.647,04 динара

У 2010. години за месеце и то:
 За март износ од 5.470,56 динара,
 За јуни износ од 10.541,16 динара,
 За јули износ од 16.489,20 динара,
 За септембар износ од 3.662,56 динара,
 За октобар износ од 2.746,92 динара,
 За новембар износ од 1.831,28 динара,
 За децембар износ од 560,64 динара.

У 2011. години за месеце и то:
 За јануар износ од 3.143,79 динара.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена Република Србија-Министарство унутрашњих послова
 ПУ Нови Пазар, да тужиоцу на име не исплаћене зараде по основу ~~привременог~~
 рада у периоду од 27.1.2008. до 27.1.2011. године, исплати и то:

У 2008. години за месеце и то:
 За мај износ од 7.744,68 динара,
 За јуни износ од 5.593,38 динара,
 За јули износ од 2.151,30 динара,
 За септембар износ од 4.517,60 динара,
 За октобар износ од 5.884,58 динара,

У 2009. години за месеце и то:
 За март износ од 5.897,84 динара,
 За април износ од 1.591,10 динара,
 За мај износ од 1.361,04 динара,
 За август износ од 455,40 динара,
 За октобар износ од 3.350,06 динара,

У 2010. години за месеце:
 За март износ од 5.014,68 динара,

За јуни износ од 15.560,76 динара,
 За јули износ од 5.771,22 динара,
 За септембар износ од 4.120,38 динара,
 За октобар износ од 5.036,02 динара и
 За децембар износ од 3.924,48 динара, а све са законском затезном каматом,
 почев од 1-ог у наредном месецу за протекли месец, па до коначне исплате, у року од
 8. дана по пријему пресуде.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ туженик да тужиоцу плати трошкове спора у износу од
 67.000,00 динара, у року од 15. дана по пријему пресуде.

Образложење

Тужилац је у тужби и преко пуномоћника на расправи истакао да је у радном односу код туженика на радном месту полицајца и да је у периоду из изреке ове пресуде имао дане ноћног рада, прековременог рада и рада у време државних празника зашта тужени није доносио решења о прековременом раду. Тужилац сматра да је имао право на исплату накнаде по овим основама, па је предложио суду да усвоји тужбени захтев, а трошкове спора је тражио.

Туженик је у свом одговору на тужбу оспорио тужбени захтев и истакао да нема законског основа за исплату поменутих накнада по свим основама по којима је то тражио тужилац, па је предложио да суд одбије тужбени захтев а трошкове спора није тражио.

На главној и јавној расправи, суд је извео предложене доказе које је ценио у смислу чл. 7 и 8 ЗПП-а, па је оценом резултата доказног поступка утврдио следеће чињенично стање:

Неспорно је међу странкама чињенично стање да је тужилац у означеном времену имао дане ноћног рада, прековременог рада и рада у време државних празника и да му није исплаћена накнада по том основу.

Спорно је међу странкама да ли тужилац има право на исплату ових накнада или не.

Што се тиче основаности тужбеног захтева, суд сматра да је тужбени захтев тужиоца у целини основан и да је повређено право на правичну накнаду за рад зајемчено одредбом Законика о полицији тиме што је утврђено да запослени код туженика нема право на исплату зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у време државних празника који су нерадни дани, након ступања на службу полицији, 29.11.2005. године.

Одредбама Законика о полицији уређена су питања начина утврђивања плата и коефицијената за обрачун плата полицијских службеника и других запослених у Министарству унутрашњих послова. Одредбом чл. 46 ст. 1. наведеног Закона, прописано је да полицијски службеници и други запослени у Министарству имају право на плату која се састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на тежину, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова. Чланом 147 истог Закона, прописано је: да се због посебних услова рада, опасности по живот, тежине, одговорности, тежине и природе послове, рада на дан празника који је нерадни дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурстава, приправности и других видова нередовности у раду, запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плате који су 30-50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из чл. 146 ст. 1. овог Закона, да

ноћу, такође код додатка за дан празника који није радни дан, искључен је додаток за прековремени рад из обрачуна.

Суд је ценио допунски налаз и мишљење вештака и поклонио му пуну веру, као и основном налазу, јер је допунски налаз сачињен на основу података туженика, по правилима струке, и од стручног судског вештака.

Суд је имао у виду и пресуду Апелационог суда у Крагујевцу ГЖ. I бр. [REDACTED] од 2.2.2012. године, па на основу свега сматра да је и раније донета пресуда била основана и у складу са законом, а што се потврђује и допунским налазом и мишљењем вештака.

Оцењујући налаз и мишљење вештака у погледу налаза и обрачуна, суд није имао примедби као ни пуномоћници странака, имајући у виду стручност вештака и његову незаинтересованост за исход спора, те да је његов налаз у складу са осталим изведеним доказима.

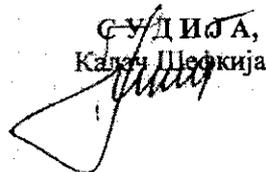
Имајући напред изнето у виду, суд закључује да је тужиоцу повређено право на правичну накнаду за рад зајемченог чл. 60 ст. 1. Устава РС, тиме што му није обрачунта и исплаћена зарада по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане државних празника који су нерадни дани, па је имајући у виду цитиране прописе одлучио као у изреци пресуде.

Одлука о трошковима донета је у смислу чл. 149 ст. 1. и 150 ЗПП-а, а исти се односе на трошкове тужиоца за састав тужбе 7.500,00 динара, заступање по адвокату на одржаним рочиштима по 8.500,00 динара, на одложеним по 5.000,00 динара и састав поднесака 7.500,00 динара, као и трошкова вештачења у износу од 10.000,00 динара.

ОСНОВНИ СУД У НОВОМ ПАЗАРУ,
Дана, 26.09.2012. године

ПРАВНА ПОУКА: На ову пресуду може се уложити жалба у року од 8 дана по пријему исте, Апелационом суду у Крагујевцу, а преко овог суда.

СУДИЈА,
Калач Шефкија

Република Србија
РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО
ПРАВОБРАНИЛАШТВО
ОДЕЉЕЊЕ КРАЉЕВО
Број: П. [REDACTED]
Датум 16.10.2012. год
КРАЉЕВО
Цара Лазара 38

7 10
17.10.2012 год. [REDACTED] примерака са
Примљено поштом
Примљено [REDACTED]
R-1695 / 16.10.2012
[REDACTED]

П.1.326/12

Томасова

**ОСНОВНИ СУД НОВИ ПАЗАР
ЗА
АПЕЛАЦИОНИ СУД КРАГУЈЕВАЦ**

ТУЖИЛАЦ: [REDACTED] из Новог Пазара
ТУЖЕНИК: Република Србија МУП ПУ Нови Пазар

РАДИ: накнаде зараде

Незадовољан пресудом Основног суда у Новом Пазару П.1.бр [REDACTED] од 26.09.2012. године којом је усвојен тужбени захтев тужиоца за исплату неисплаћене зараде по основу рада у време државних празника, ноћног рада и прековременог рада, у висини одређеној у ставу 1,2 и 3 изреке пресуде са законском затезном каматом као и обавезом исплате трошкова парничног поступка у висини од 67.000,00 динара законски заступник тужене благовремено изјављује

ЖАЛБУ

- због погрешне примене материјалног права
- одлуке суда о трошковима

Усвајајући тужбени захтев тужиоца као основан првостепени суд је закључио да ако решењем туженог није утврђен коефицијент за обрачун плате од 30-50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, што представља погодност пристеклу из посебних услова рада, запосленом не може бити ускраћено право на увећану зараду коју за рад на дан празника, рад ноћу, рад у сменама и прековремени рад имају сви запослени у Републици Србији. Међутим сматрамо да се закључак првостепеног суда да је тужбени захтев

СЛУЖБЕНИ ЗАХТЕВ

основан не може прихватити због погрешне примене материјалног права.

Закон о полицији (Службени гласник РС бр 101/05) у одредбама чл 146 и 147 прописује да запослени због посебних услова рада опасности по живот и здравље, одговорности, тежине и природе послова, рада на дан празника који је нерадни дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурства, приправности и других видова нередовности у раду, могу остварити право на коефицијенте за обрачун платње који су 30 до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, из чега произилази да се на права и обавезе проистекле из напред наведених посебних услова рада не примењују одредбе општих радно-правних прописа о увећаној заради.

Одредбом члана 169 Закона о полицији који је ступио на снагу 28.11.2005.године прописано је да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству унутрашњих послова примењују прописи о радним односима у државним органима ако тим законом и прописима донетим на основу њега није другачије одређено, што подразумева примену Закона о државним службеницима.

Закон о државним службеницима (Сл гласник РС бр 79/05...104/09) који је ступио на снагу 01.07.2006.године у одредби члана 140 прописује да се ради остваривања својих права државни службеници писмено обраћају руководиоцу који о њиховим правима и дужностима одлучује решењем ако овим или другим законом није другачије одређено. Одредбом члана 142 истог закона прописано је да жалбене комисије одлучују о жалбама државних службеника а одредбом члана 143 прописано је да је жалбена комисија дужна да одлучи о жалби у року од 30 дана од дана њеног пријема ако овим законом није другачије одређено, иначе се сматра да је жалба одбијена а против одлуке жалбене комисије може се покренути управни спор.

1/2016/1

Према наведеним прописима о самом праву на исплату траженог новчаног потраживања не одлучује суд него надлежни створеница у органу тужене код кога је тужилац у радном односу, а суд би био надлежан да одлучује о захтеву за накнаду штете због незаконитог и неправилног рада тужене у смилсу члана 172 ЗОО ако ту накнаду није исплатио на основу појединачног коначног и правноснажног акта тужене, уколико је тужена исплату неосновано обуставила или вршила селекцију у исплати. У КОНКРЕТНОМ СЛУЧАЈУ СМАТРАМО ДА СЕ НЕ РАДИ О СПОРУ ЗА НАКНАДУ ШТЕТЕ ЗБОГ НЕПРИЗНАВАЊА ЗАКОНОМ ПРИЗНАТИХ ПРАВА ИЗ РАДНОГ ОДНОСА И ДА СУ ЗА ПРИЗНАВАЊЕ ТОГ ПРАВА ИСПУЊЕНИ УСЛОВИ ПО САМОМ ЗАКОНУ.

Како тужилац није код послодавца покретао управни поступак ради признавања и реализације права на исплату траженог новчаног потраживања и евентуално оцене законитости одлуке послодавца у законом обезбеђеној судској заштити у управном спору, сматрамо да

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број:ГЖ 1-
Дана: 19.11.2013. године
Крагујевац

У ИМЕ НАРОДА!

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Обрена Јездића, председника већа, Снежане Ковачевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца [REDACTED], из Новог Пазара, чији је пуномоћник [REDACTED], адвокат из Новог Пазара, против тужене Републике Србије – Министарства унутрашњих послова, подручне Полицијске управе Нови Пазар, коју заступа РЈП, а њега пуномоћник [REDACTED] ради накнаде зараде, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Пазару 21П.1. број [REDACTED] од 26.09.2012. године, у седници већа одржаној 19.11.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

1. ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене Републике Србије – Министарства унутрашњих послова – подручне Полицијске управе у Новом Пазару и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Основног суда у Новом Пазару 21П.1. број [REDACTED] од 26.09.2012. године.

2. ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца да туженом на име састава одговора на жалбу плати износ од 9.000,00 динара.

Образложење

Ставом првим изреке побијане пресуде усвојен је тужбени захтев тужиоца [REDACTED] из Новог Пазара, па је обавезана тужена Република Србија – МУП – ПУ Нови Пазар, да тужиоцу на име неисплаћене зараде по основу рада у време државних празника за период од 27.01.2008. године до 27.01.2011. године исплати номиналне износе ближе наведене у том делу изреке.

Изреком у ставу другом, обавезана је тужена да тужиоцу на име
неке зараде по основу ноћног рада за исти период исплати износе ближе
не у том делу изреке.

Изреком у ставу трећем обавезана је тужена да тужиоцу на име
временог рада у периоду од 27.01.2008. године до 27.01.2011. године, за
неке месеце у том делу изреке исплати одговарајуће номиналне износе, са
важним затезном каматом почев од првог у наредном месецу, за претходни
период на до коначне исплате.

Изреком у ставу четвртном обавезана је тужена да тужиоцу
надокнади парничне трошкове у износу од 67.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је благовремено, преко свог
законског заступника, изјавила жалбу побијајући је због погрешне примене
материјалног права.

Тужилац је, преко својег пуномоћника, доставио одговор на жалбу
у коме је предложио да другостепени суд жалбу одбије као неосновану и да
тужиоцу надокнади трошкове за састав одговора на жалбу.

Испитујући оспорену пресуду на основу чл. 386 ЗПП („Сл.гласник
Републике Србије”, бр. 72/11), Апелациони суд је утврдио:

Да је жалба неоснована.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреде поступка из чл.
146 ст. 2 тач. 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, које другостепени суд испитује и по службеној
компетентности, а на ове и друге повреде ни у жалби се не указује.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, а које се
жалбом и не оспорава, првостепени суд је правилно применио материјално право,
пошто да су неосновани жалбени наводи којима се указује супротно.

У првостепеном поступку је утврђено да је тужилац у периоду
коме тужења био запослен на радном месту полицајца, да му није плаћена
одговарајућа зарада, по основу ноћног, прековременог рада и рада у време
државних и верских празника, чија висина се жалбом не оспорава, а утврђено је
да је тужилац пословао на основу вештака економске струке [REDACTED] и то у номиналним
износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде.

Законом о полицији који се примењивао у утуженом периоду и то
у складу са предбом чл. 146 ст. 1 било је прописано да полицијски службеници и други
запослени у министарству имају право на плату која се састоји од основице коју
утврђује влада и основног и додатог коефицијента у односу на звање, посебне
услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова.

У чл. 147 истог Закона било је прописано да се због посебних
виова рада, опасности по живот и здравље, одговорности, тежине и природе
релова, рада на дане празника који су нерадни, ноћног рада, рада у сменама,
прековременог рада, дежурства, приправности и других видова нередовности у
раду, запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун
плате који су од 30 до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне
службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних
коэффицијената из чл. 246 ст. 1 овог Закона.

Код утврђене чињенице, а која се ни жалбом не оспорава, да тужена
у складу са одредби чл. 147 Закона о полицији тужиоцу није утврдила коефицијент
за обрачун плате који је за 30 до 50% номинално већи од коефицијента за друге
државне службенике, односно запослене у полицији код којих нема
нередовности у раду, нити му је по овом основу који је предвиђен као законска
омогућност тужене као послодавца, исплатила увећану зараду која је за 30 до 50
% већа од редовне, нити му је омогућила да користи слободне дане како је то
прописано одредбом чл. 27 ст. 2 Закона о платама државних службеника и
намештеника, правилно је закључио првостепени суд да је тужена у обавези да
тужиоцу плати утужене износе, наведене у изреци побијане пресуде, по основу
прековременог, ноћног рада и рада у државне празнике, а што је у
сагласности са одредбама чл. 24, 25 и 27. Закона о платама државних
службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06...99/10), а како је
прописано и одредбама чл. 2 ст. 2 и 108 ст. 1 тач. 1,2 и 3 Закона о раду, супротно
жалбеним наводима.

И чл. 60 ст. 4 Устава Републике Србије између осталог прописује
да свако има право на правичну накнаду за рад, којег права се нико не може
одрећи.

Неосновани су жалбени наводи тужене којима се указује на
апсолутну ненадлежност првостепеног суда да одлучује о конкретном тужбеном
захтеву, уз позивање на одредбе чл. 140, 142 и 143 Закона о државним
службеницима, због тога што се тужилац претходно није обратио непосредном
руководиоцу са захтевом за исплату утужених износа, по процедури прописаној
за управни поступак. Тужилац у конкретној парници није тражио да му
надлежни старешина решењем утврди коефицијент за обрачун плате, већ тражи
исплату одговарајућих додатака на зараду, који му по закону припадају и који
су му ускраћени, а што значи да је у питању имовинско-правни захтев о којем се
решава у грађанско-правном спору, како је то прописано одредбом чл. 1 ЗПП, о
коме одлучује Основни суд у смислу чл. 22 ст. 2 Закона о уређењу судова
 („Службени гласник РС“, бр. 116/08 са каснијим изменама).

Неосновано жалба указује да је доношењем побијане пресуде
одступљено од судске праксе коју је у истим чињеничним и правним
окупиацијама заузело, у појединим одлукама, Апелациони суд у Нишу и
Апелациони суд у Београду. Да запосленим полицајцима код тужене за означене
нередовности у раду припада одговарајућа новчана накнада, уколико није

увећан, коефицијент за обрачун плате који је за 30 до 50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, односно запослене у полицији, код којих нема нередовности у раду, произилази и из одлука Уставног суда Републике Србије Уж-429/09 од 13.10.2011. године и Уж-48280 од 25.07.2012. године, јер им је то право загарантовано и одредбом чл. 60 ст. 4 Устава.

Тужена ни уз жалбу не доставља нов доказ да је решењем утврдила коефицијент за обрачун плате тужиоцу, који је по основу посебних услова рада увећан за 30 до 50% у односу на друге државне службенике, односно запослене у полицији код којих нема нередовности у раду.

Другостепени суд је и поред чињенице да тужена првостепену пресуду побија само због погрешне примене материјалног права, **ценио и жалбени навод** да суд у процесу вештачења није узео у обзир упоредног радника са истим степеном стручне спреме као тужилац и утврдио колики је коефицијент упоредног радника који није именован, у односу на коефицијент тужиоца и закључио да овакав паушални жалбени навод **представља изношење нове чињенице**, на коју није указивано у првостепеном поступку, а што је у супротности са одредбом чл. 372 ст. 1 ЗПП, којом је изричито прописано да се у жалби не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако подносилац жалбе није учинио вероватним да их без своје кривице није могао да изнесе, односно предложи до закључења главне расправе.

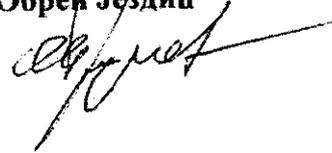
На основу стања у списима предмета произилази да је пуномоћник тужене на последњем рочишту за главну расправу од 26.09.2012. године, а која је претходила доношењу побијане пресуде, **изричито навео да нема примедби на допунски налаз и мишљење вештака финансијске струке и да нема нових предлога за извођење доказа**, а што значи да је прихватио допунски налаз и мишљење вештака финансијске струке од 10.09.2012. године, а који је **урађен на основу интерне документације тужене**, као валидан доказ о основаности тужиоачевог потраживања по утуженим основима, у номиналним износима ближе наведеним у ставу првом изреке побијане пресуде који се ниједним конкретним жалбеним наводом не оспоравају.

С обзиром да је првостепени суд, **према правилима о терету доказивања** садржаним у чл. 228 до 232 ЗПП утврдио све битне чињенице меродавне за примену одговарајућих материјално-правних одредби, на које се позвао и да се жалбом тужене не оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд је побијану пресуду потврдио и на основу чл. 390 ЗПП, одлучио као у изреци под 1.

Правилна је и одлука о трошковима, јер су тужиоцу, који је успео у парници, на основу чл. 153 ст. 1 и 154 ЗПП, досуђени само нужни парнични трошкови у укупном износу од 67.000,00 динара, који су специфицирани и образложени у разлозима првостепене пресуде, а који се жалбом само паушално оспоравају.

Захтев тужиоца из одговора на жалбу, за надокнаду трошкова жалбеног поступка, другостепени суд је оценио неоснованим, јер подношење одговора на жалбу не представља нужан и оправдан издатак тужиоца, а због чега је на основу чл. 165 ст. 1 у вези са чл. 154 ЗПП, одлучио као у изреци под 2.

Председник већа-судија,
Обрен Јездић

БЕЛЕШКА О ВЕЋАЊУ И ГЛАСАЊУ
Од 19.11. 2013. године

Известилац је судија Обрен Јездић.
Одлука је донета ЈЕДНОГЛАСНО.

Чланови већа- судије

Снежана Ковачевић

С. Ковачевић

Надежда Вилић

Н. Вилић

Председник већа- судија

Обрен Јездић

Обрен Јездић

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Дана 28.11.2013. године
Крагујевац

**ПРЕДСЕДНИКУ ВЕЋА
СУДИЈИ ОБРЕНУ ЈЕЗДИЋУ**

Дана 25.11.2013. године у судску праксу је стигао предмет Вашег већа Гж1- [REDACTED] по тужби тужиоца [REDACTED] из Новог Пазара, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова. Читањем одлуке судска пракса је утврдила да се ради о одлуци којом се потврђује првостепена пресуда Основног суда у Новом Пазару, а којом одлуком је одступљено од судске праксе овог суда, јер је у другим предметима овог суда у истој чињеничној ситуацији, када је првостепена пресуда већ била укидана, без примене правила о терету доказивања отварања расправа пред већем другостепеног суда ради потпуног и правилног уврђења чињеничног стања и правилне примене материјалног права.

Све напред наведено Вам је познато јер је иста врста одлуке – потврђујућа, у истом овом предмету Вашег већа била предмет разматрања на седници Грађанског одељења овог суда на којој је изгласано да је таквом одлуком одступљено од судске праксе. Након седнице Грађанског одељења одржана је и општа седница свих судија на којој је такође изгласано да је наведеном одлуком одступљено од судске праксе овог суда.

Уз пуно уважавање независности у раду судије известиоца и већа, руководилац судске праксе је мишљења да не може пустити из судске праксе Ваш предмет, са оваквом врстом одлуке, јер би се тиме поступало супротно исходу гласања на седници Грађанског одељења и на седници свих судија, а поводом истог Вашег предмета и исте врсте одлуке. Због тога сматрам да се настала ситуација мора разрешити уз укључивање руководиоца судске праксе Апелационог суда у Крагујевцу, председника суда.

Руководилац судске праксе
Одељења за радне спорове
Судија Јасминка Вукановић
Jasminka Vukanovic

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Дана: 16.12.2013. године
Крагујевац

**РУКОВОДИОЦУ ОДЕЉЕЊА СУДСКЕ ПРАКСЕ
ЗА РАДНЕ СПОРОВЕ**

Уважена колегинице поводом Вашег дописа од 12.12.2013. године који сте упутили председнику другог већа обавештавамо вас да је члан тог већа судија Снежана Ковачевић, без знања председника већа судије Обрена Јездића и члана већа Надежде Видић телефонским путем од вас тражила да јој доставите списе предмета Гж. ██████████

По трећи пут сте из неког разлога избегли да на захтев другог већа из дописа од 4. 12. 2013. године, а који сте примили 5. 12. 2013. године дате **образложење** зашта сматрате да је одлуком ГЖ. ██████████ од 19.11.2013. године, а коју је једногласно донело друго веће, одступљено од судске праксе у конкретној врсти спорова и због чега нам препоручујете „да без примене правила о терету доказивања“ по други пут укинемо првостепену пресуду Основног суда у Новом Пазару ██████████ од 26.09.2012. године и **отворимо** другостепену расправу када нису учињене битне повреде у првостепеном поступку, нити се у жалби оспорава чињенично стање, а материјално право је правилно примењено. Понављате оно што сте до сада више пута наводили и позивате се на допис ранијег руководиоца судске праксе судије Изета Суљовића од 11.04.2013. године о одступању од судске праксе. Међутим испустили сте из вида да су се те примедбе односиле на другостепену пресуду овог већа која је донета 8.3.2013. године, коју је исто веће допунило додатним образложењем доносећи нову пресуду од 26.04.2013. године, а коју је колега Суљовић обећао пустити из судске праксе а што није учинио. Због тога је предмет изношен на седницу свих судија од 5.6.2013. године.

Након тога исти предмет је решењем ВД председника Апелационог суда од 2. јула 2013. године изузет од председника већа – судије Обрена Јездића и после више од 3 месеца, иако је био распоређен у рад судији Драгици Петровић, враћен судији Јездићу, решењем ВФ председника од 4. октобра 2013. године иако је претходно решење о изузимању постало правноснажно и у односу на странке.

Ово веће је по трећи пут у истом предмету донело пресуду Гж. ██████████ од 19.11.2013. године са детаљнијим образложењем у односу на претходне пресуде тако да се разлози из образложења судије Изета Суљовића из дописа од 11.4.2013 године не могу односити на пресуду овог већа од 19.11.2013. године.

Иако избегавате да наведете како је пракса других већа вашег Одељења, која поступају у сличним споровима, са истом смо се упознали и знамо да су ваше пресуде исте садржине, као што је и спорна, трећа по реду пресуда овог већа. Једина је разлика што ово веће није укинуло по други пут првостепену пресуду и отворило другостепену расправу и донело одлуку исте садржине, као што је првостепена, како углавном поступају већа из вашег Одељења.

Не можемо прихватити такву вашу праксу и препоруку „да мимо правила о терету доказивања“ проверавамо налаз вештака који је учињен неспорним. Не можемо да следимо вашу праксу да се у предметима, у којима се жалбом не оспорава чињенично стање, исто преиспитује и да се тако одуговлачи поступак и пробија временски оквир од 6 месеци за решење радних спорова и да се странкама стварају непотребни додатни трошкови и тако крше општа начела парничног поступка и правила о терету доказивања.

Због такве праксе оправдано протестују судије основних судова јер им се због укидања пресуда, у оваквој врсти спорова смањује квалитете рада а што може да представља законски основ за њихово разрешење због нестручности.

Непотребним отварањем другостепених расправа туженој Републици Србији – МУП-у без оправданог разлога увећавају се парнични трошкови и додатно оптерећује државни буџет а што као самосталне и независне судије не можемо прихватити.

Правилно сте протумачили да одредба члана 200 Судског пословника не предвиђа даљи поступак како да поступи веће када одељење односно седница свих судија утврди да је донетом одлуком одступљено од судске праксе, али сте произвољно закључили „да не предвиђа могућност да се поступи супротно одлуци свих судија“. Ту привидну недореченост Судског пословника решили су акти веће правне снаге Закон о судијама (члан 22) и Устав Републике Србије (члан 149) о независности судија нашта смо вас подсетили у ранијем допису.

Етички кодекс судија, којим нам се прети за покретање дисциплинског поступка („Службени гласник РС“ бр.96/10) детаљно регулише појам и принцип независности судија и обавезује судије да га се придржавају и да указују надлежним органима ако им га било ко угрожава.

Колегинице преузели сте велику одговорност на себе, да ли сами или у договору са другима, Ви најбоље знате, да зауставите у судској пракси предмет који је ово веће решило доносећи по трећи пут истоветну одлуку од 19.11.2013. године и онемогућили странке да остваре своја права а председника већа изложили опасности да против њега буде покренут дисциплински поступак због тога што предмет, који је у Апелациони суд приспео по жалби 30. новембра 2012. године није решен у законском року од 9 месеци (члан 383 став 2 и 5 ЗПП).

На такав начин дали сте и повод странкама за подношење притужбе, уставне жалбе и апликације Европском суду за људска права.

Уколико у року од 3 дана, по пријему овог дописа, не пустите из судске праксе предмет Гж. ██████████ бићемо принуђени да ради заштите своје судијске независности, правничког и личног интегритета, јер се о нама шире приче да смо бунтовни и непослушни, већ и угледа овог Суда обратимо Високом савету судства, Министарству правде, Министарству финансија а по потреби и другим институцијама, а обавестићемо и тужиоца у чије име је ургирано да се овај предмет заврши и упознаћемо их са свим неправилностима које су учињене у овом предмету и притисцима који се на нас врше.

На то смо додатно охрабрени јавним позивом Министра правде свим судијама да се обрате Високом савету судства ако било ко врши притисак на њих и угрожава им судијску независност (јутарњи дневник РТС од 12.12.2013. године).

Са овим дописом завршавам преписку са Вама у нади да ћете схватити да судска пракса није виша судска инстанца у односу на поступајуће веће и да у интересу овог Суда и странака одлучите по свом уверењу али у оквиру законских ингеренција и нећемо се сматрати одговорним за оно што се може десити ако већ донета пресуда не буде експедована странкама.

Судије другог већа:

1. Обрен Јездић

Обрен Јездић

2. Снежана Ковачевић

3. Надежда Видић

Надежда Видић

Република Србија
 АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
 Број: I СУ-2- 214/13
 Дана: 24. децембра 2013. године
 Крагујевац

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, и то председник суда Дубравка Дамјановић, на основу чл. 25 Закона о судијама („Сл. гл. РС“, бр.116/08, 58/09, 104/09, 101/10, 8/12, 121/12, 124/12 и 101/13) и чл.56 Судског пословника („Сл. гл. РС“, бр.110/09, 70/11, 19/12 и 89/13), дана 24. децембра 2013. године, доноси

РЕШЕЊЕ

Предмет Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- [REDACTED] одузима се од поступања судији Обрену Јездићу и распоређује у рад председнику Грађанског одељења за радне спорове судији Симониди Милорадовић.

Образложење

Предметом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- [REDACTED] задужен је судија Обрен Јездић.

Због подношења дисциплинске пријаве против судије Обрена Јездића, као судије известиоца - председника већа у предмету Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- [REDACTED], услед непоступања по правном схватању седнице свих судија одржане дана 5. 6. 2013. године, чиме је угрожено ефикасно функционисање суда и имајући у виду да се у конкретном случају ради о предмету који се у смислу чл.50 Судског пословника сматра хитним предметом, као и чињеницу да је исти примљен у Апелациони суд у Крагујевцу на жалбено одлучивање 30. 11. 2012. године, наведени предмет се одузима од поступања судији Обрену Јездићу и распоређује у рад председнику Грађанског одељења за радне спорове судији Симониди Милорадовић, на основу чл. 25 Закона о судијама и чл.56 Судског пословника.

ПОСРЕДНИК СУДА
 Дубравка Дамјановић

ПРАВНА ПОУКА: Против овог решења судија, као и странке у поступку имају право приговора председнику непосредно вишег суда у року од 3 дана од дана сазнања.

Д-на: Судији Обрену Јездићу, Судској писарници.

С. Тренин

Президент общества ДУ 02/93 Тренин

С. Тренин

С. Тренин

02/93

01/11
02/11
03/11
04/11

05/11

06/11

07/11

08/11

09/11

10/11

11/11

12/11

13/11

14/11

15/11

16/11

17/11

18/11

19/11

20/11

21/11

22/11

23/11

24/11

25/11

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: ГЖ1 бр. [REDACTED]
Дана 12.02.2014. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Симониде Милорадовић, председника већа, Светлане Бранковић и Марије Петковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца [REDACTED] из Новог Пазара, чији је пуномоћник [REDACTED], адвокат из Новог Пазара, против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова- Подручна Полицијска управа у Новом Пазару, коју заступа Републичког јавно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Пазару П1-[REDACTED] од 26.09.2012. године, после одржане расправе пред овим судом, као другостепеним на дан 19.02.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

1. УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Новом Пазару П1.бр. [REDACTED] од 26.09.2012. године.

2. ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиоца [REDACTED] из Новог Пазара, па се обавезује тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова, ПУ Нови Пазар, да тужиоцу на име неисплаћених додатака на плату:

За рад на дан празника који није радни дан за период од 27.01.2008. године до 27.01.2011. године исплати, и то:

- за мај месец 2008. године износ од 5.378,06 динара,
- за јануар месец 2009. године износ од 3.033,28 динара,
- за мај месец 2009. године износ од 4.536,96 динара,
- за мај месец 2010. године износ од 4.558,92 динара.

За ноћни рад за период од 27.01.2008. године до 27.01.2011. године исплати и то:

- за фебруар 2008. године износ од 3.226,92 динара,
- за април 2008. године износ од 2.592,12 динара,
- за мај 2008. године износ од 5.378,25 динара,
- за јуни 2008. године износ од 6.023,64 динара,
- за јули 2008. године износ од 14.198,58 динара,

- за август 2008. године износ од 3.032,26 динара,
- за септембар 2008. године износ од 677,64 динара,
- за новембар 2008. године износ од 3.855,04 динара,
- за децембар 2008. године износ од 1.355,82 динара,
- за јануар 2009. године износ од 7.279,68 динара,
- за фебруар 2009. године износ од 2.268,40 динара,
- за март 2009. године износ од 1.814,72 динара,
- за април 2009. године износ од 4.773,30 динара,
- за мај 2009. године износ од 1.814,72 динара,
- за јули 2009. године износ од 7.259,52 динара,
- за август 2009. године износ од 15.028,20 динара,
- за септембар 2009. године износ од 1.367,64 динара,
- за октобар 2009. године износ од 5.742,96 динара,
- за новембар 2009. године износ од 3.647,04 динара,
- за март 2010. године износ од 5.470,56 динара,
- за јуни 2010. године износ од 10.541,16 динара,
- за јули 2010. године износ од 16.489,20 динара,
- за септембар 2010. године износ од 3.662,56 динара,
- за октобар 2010. године износ од 2.746,92 динара,
- за новембар 2010. године износ од 1.831,28 динара,
- за децембар 2010. године износ од 560,64 динара,
- за јануар 2011. године износ од 3.143,79 динара.

За прекровремени рад за период од 27.01.2008. године до 27.01.2011.

године и то:

- за мај 2008. године износ од 7.744,68 динара,
- за јуни 2008. године износ од 5.593,38 динара,
- за јули 2008. године износ од 2.151,30 динара,
- за септембар 2008. године износ од 4.517,60 динара,
- за октобар 2008. године износ од 5.884,58 динара,
- за март 2009. године износ од 5.897,84 динара,
- за април 2009. године износ од 1.591,10 динара,
- за мај 2009. године износ од 1.361,04 динара,
- за август 2009. године износ од 455,40 динара,
- за октобар 2009. године износ од 3.350,06 динара,
- за март 2010. године износ од 5.014,68 динара,
- за јуни 2010. године износ од 15.560,76 динара,
- за јули 2010. године износ од 5.771,22 динара,
- за септембар 2010. године износ од 4.120,38 динара,
- за октобар 2010. године износ од 5.036,02 динара и
- за децембар 2010. године износ од 3.924,48 динара,

све са законском затезном каматом почев од 26-ог у наредном месецу за претходни месец до исплате, у року од 8 дана од дана достављања преписа пресуде под претњом извршења,

док се за разлику од потраживане до досуђене законске затезне камате на наведене износе тужбени захтев тужиоца одбија као неоснован.

3. ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 60.500,00 динара, у року од 8 дана од дана достављања преписа пресуде под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене зараде по основу рада у време државних празника за период од 27.01.2008. године до 27.01.2011. године, исплати појединачне месечне износе у висини ближе одређеној овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене зараде по основу ноћног рада за период од 27.01.2008. године до 27.01.2011. године, исплати појединачне месечне износе у висини ближе одређеној овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене зараде по основу прековременог рада за период од 27.01.2008. године до 27.01.2011. године, исплати појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, а све са законском затезном каматом почев од првог у месецу за протекли месец, до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 67.000,00 динара.

Против пресуде донете у првом степену благовремено је изјавила жалбу тужена побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на жалбу.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11) који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Апелациони суд је утврдио: жалба је основана.

Побијана пресуда донета је уз погрешну примену материјалног права због чега је чињенично стање непотпуно утврђено, па како је првостепена пресуда већ једном била укинута, Апелациони суд је као другостепени суд, ради правилног и потпуног утврђења чињеничног стања битног за правилну примену материјалног права, сагласно члану 383. став 3. и 4. ЗПП у вези члана 384. ЗПП, заказао расправу и одлучио о жалби и тужбеном захтеву тужиоца.

На расправи пред другостепеним судом, Апелациони суд је поновио изведени доказ вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке и утврдио: тужилац је запослен код тужене и обавља послове полицајца у Полицијској управи у Новом Пазару по основу решења тужене број 120-1/2006 од 01.07.2006. године, којим му је и утврђен укупни коефицијент за обрачун и исплату плате од 18,65 као и додатни коефицијент из члана 4. Правилника о платама запослених у МУП-у од 7,14; да је тужилац униформисано овлашћено службено лице, распоређен у 20-ти платни разред са четвртим степеном стручне спреме; да

је у периоду од 27.01.2008. године до 27.01.2011. године, остварио сате прековременог рада, рада ноћу као и сате рада на дан празника који није радни дан, а да му тужена, по наведеним основама, није исплатила додатке на плату, већ му је као и осталим запосленима за наведени период вршила обрачун и исплату плате према фонду сати од 174 сата у сваком месецу без обзира колико је ефективно радио. Исплату плата тужена је вршила 25-ог у месецу за претходни месец. Тужена у наведеном периоду није омогућила тужиоцу да користи слободне сате. Вештачењем је утврђен и међусобни однос наведених додатака као и висина утужених потраживања по сваком основу. Утврђено је вештачењем и то: да упоредиви запослени, [REDACTED], други државни службеник запослен код тужене, који обавља послове испитивача за полагање возачког испита по решењу тужене број 120-1-219/2007 од 15.10.2007. године, са истим степеном стручне спреме као и тужилац, са истим статусом као и тужилац (униформисано овлашћено службено лице), распоређен као и тужилац у 20-ти платни разред, а који нема наведене нередовности у раду, има укупни коефицијент 18,40, и има додатни коефицијент из члана 4. Правилника о платама запослених у МУП-у, 6,65, односно да тужилац има већи укупни коефицијент од упоредивог запосленог за 1,36%, а по члану 4. наведеног Правилника, тужилац има већи коефицијент од упоредивог запосленог за 7,37, те да је тврдња тужене, да је у решењима којима је утврдила коефицијенте за обрачун плата тужиоцу и упоредивом запосленом испоштвала одредбу члана 147. Закона о полицији, тужилац би требао да има већи коефицијент за 5,52%, односно требао би да има укупни коефицијент 23.92 а не 18,65; да у решењима о одређивању коефицијента за обрачун плате тужиоца није исказан посебан додатни коефицијент за обрачун додатака за утужене нередовности у раду и да ни у наведеном Правилнику о платама, нема посебно исказаног додатног коефицијента за наведене нередовности у раду. Поред тога, вештачењем је утврђено и то да у коефицијенту за обрачун плате тужиоца није садржан додатни коефицијент за покриће утужених нередовности у раду јер би у супротном, да је тврдња тужене тачна да је у додатном коефицијенту (по члану 4. Правилника) садржано увећање по члана 147. Закона о полицији, тужилац по члану 4. истог, имао само коефицијент од 1,62, а најнижи редовни коефицијент по члану 4. Правилника износи 4.25, који коефицијент има курир у Одељењу за логистику, као и да код тужене, никада нису издвајана посебна средства за исплату додатног коефицијента сходно члану 146. и члану 147. став 1. Закона о полицији а да тужена од 01.01.2012. године, полицијским службеницима исплаћује поред редовне плате и додатке за утужене нередовности у раду, зависно од остварених часова нередовности у раду.

На расправи пред Апелационим судом на несумњив начин утврђено је не само да тужена сходно члану 147. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 101/05) није у наведеном периоду решењем утврдила коефицијент за обрачун плате тужиоцу који је увећан по основу посебних услова рада на начин и у висини прописаној наведеном законском нормом, већ и да му сходно члану 27. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 62/06...99/10) није омогућила да користи слободне сате. Оваквим поступањем тужене тужилац је оштећен, што упућује на неправилан и незаконит рад органа тужене, због чега је тужилац претрпео штету у вези са радом коју је тужена као

послодавац дужна да му накнади у смислу члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09) и члана 154. став 1. у вези члана 172. став 2. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78...57/89 и „Службени лист СФРЈ“, број 37/93) због чега тужилац у овом случају и има право на заштиту и остваривање права из радног односа пред редовним судом. Такође, право на додатак на плату по основу рада дужег од пуног радног времена и других видова нередовности у раду, спада у категорију права по основу рада којих се сходно члану 60. став 4. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06) нико не може одрећи, па иста не могу ни бити ускраћена запосленом од стране послодавца. Право запосленог на правичну накнаду за обављен рад, заснован је директно на Уставу и Закону, тако да се послодавац не може ослободити обавезе да по општим прописима о раду плати накнаду за несумњиво обављен рад, зато што запослени то од њега није тражио у управном поступку.

Како је тужена задоцнила са испуњењем своје новчане обавезе према тужиоцу, дужна је да му у складу са одредбом члана 277. став 1. Закона о облигационим односима, поред главнице плати и законску затезну камату почев од 26-ог у месецу за претходни месец до исплате.

Из изнетих разлога, Апелациони суд је одлучио као у ставу 1. и 2. изреке ове пресуде.

На основу члана 153. став 1., члана 154. и члана 163. ЗПП, Тарифног броја 7, 9, 13. и 15. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и на основу поднетог захтева за накнаду трошкова, Апелациони суд је обавезао тужену да тужиоцу накнади нужне парничне трошкове које је он имао: за састав тужбе од стране адвоката у износу од 7.500,00 динара, за заступање од стране пуномоћника адвоката на три одржана рочишта пред првостепеним судом у износу од по 8.500,00 динара, за заступање од стране пуномоћника адвоката на два одложена рочишта пред првостепеним судом у износу од по 5.000,00 динара, за заступање од стране пуномоћника адвоката на једној одржаној расправи пред другостепеним судом износ од 7.500,00 динара и на име трошкова вештачења износ од 10.000,00 динара, а све у укупном износу као у ставу 3. изреке ове пресуде. Апелациони суд није обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове састава одговора на жалбу, јер исти није био нужан за вођење ове парнице, као ни трошкове за таксу на тужбу и првостепену пресуду, јер у спису предмета нема доказа да је тужилац ове издатке стварно и имао и да их је платио као своју дужност прописану одредбама чланова 1. и 3. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...93/12), нити доказа да је суд у односу на исте поступио у складу са чланом 141. у вези члана 143. и 154. Судског пословника („Службени гласник РС“, број 110/09...89/13).

**Председник већа-судија
Симонида Милорадовић, с.р.**

**За тачност оптравка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
ДИСЦИПЛИНСКИ ТУЖИЛАЦ
Број: 116-04-00558/2013-03
Датум: 03.03.2014. године
Београд

ПРИМЧО 10. III 2014 год
у 1140 б
ојуб

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Судији, Обрену Јездићу

Председник Апелационог суда у Крагујевцу поднео је Дисциплинском тужиоцу дисциплинску пријаву против Вас, којом указује да сте учинили дисциплински прекршај из чл 90 Закона о судијама.

У поступку преиспитивања дисциплинске пријаве, Дисциплински тужилац налази да је ради утврђивања релевантних чињеница и оцене основаности навода из пријаве, потребно да Дисциплинском тужиоцу Високог савета судства доставите изјашњење на околности наведене у пријави, сагласно члану 20. став 2. Правилника о дисциплинском поступку и дисциплинској одговорности судија („Службени гласник РС“ бр. 71/10).

Изјашњење доставите у року од 8 дана од дана пријема овог дописа, на адресу: Високи савет судства, Дисциплинском тужиоцу, ул. Немањина бр.22-26, Београд, са позивом на број предмета: 116-04-00558/2013-03

Прилог:

1. Фотокопија дисциплинска пријаве

ДИСЦИПЛИНСКИ ТУЖИЛАЦ
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: V СУ-35-19/13
Дана: 24. децембра 2013. године
Крагујевац

УПРАВА ЗА ЗАПИСНИЧКЕ ПОСЛОВЕ
ПРЕДСЕДНИКА АПЕЛАЦИОНОГ СУДА
Београд, Београдска 17

Број:	124 03 116-04-578	17
Датум:	13. DEC 2013	
Време:	10:00	

ДИСЦИПЛИНСКОМ ТУЖИОЦУ
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА

11000 БЕОГРАД
Ул. Немањина бр. 22-26

На основу чл.19 Правилника о дисциплинском поступку и дисциплинској одговорности судија подносим дисциплинску пријаву против судија 2. већа Грађанског одељења Апелационог суда у Крагујевцу и то против

- судије Обрена Јездића – председника већа
- судије Снежане Ковачевић – члана већа и
- судије Надежде Видић – члана већа,

због дисциплинског прекршаја из чл.90 ст.1 тач.18 Закона о судијама у вези тачке 3. 5 Етичког кодекса.

Судија Обрен Јездић као председник већа и судија известилац у предмету Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- [REDACTED] заједно са наведеним члановима већа донео је одлуку дана 8. 3. 2013. године, која је заустављена у одељењу судске праксе Одељења за радне спорове уз указивање да се у донетој одлуци одступило од судске праксе у наведеној врсти спорова и од става који је заузет на састанку Грађанског одељења 6. 3. 2013. године.

Због наведеног је спроведена процедура, сходно чл.200 Судског пословника, и како веће није прихватило примедбе руководиоца праксе, предмет је изнет на заједничку седницу Грађанског одељења и Одељења за радне спорове где је већином гласова, дана 17. 4. 2013. године, донет закључак да се у спорној одлуци наведеног већа Гж1-3345/12 од 8. 3. 2013. године одступило од праксе суда и предмет је враћен већу са предлогом да веће поново размотри донету одлуку.

Међутим, и након тога веће није поступило у складу са правним схватањем Грађанског одељења, на је спорно питање изнето на седницу свих судија Апелационог суда у Крагујевцу дана 5. 6. 2013. године, где је такође већином гласова одлучено да се одлуком у спорном предмету одступи од праксе суда.

И након закључка на седници свих судија да се у донетој одлуци одступа од праксе суда, веће у састану судија Обрен Јездић – председник већа и судије Снежана Ковачевић и Надежда Видић – чланови већа, једногласно је донело одлуку Гж1- [REDACTED] од 19. 11. 2013. године, којом није испоштовано правно схватање седнице свих судија Апелационог суда у Крагујевцу, о чему ме је, као председника суда и Одељења судске праксе обавестио руководилац судске праксе Одељења за радне спорове.

Обавила сам у више наврата разговор са судијом Обреном Јездићем и на моје инсистирање да преиспита одлуку у смислу схватања седнице свих судија, одговорио је да би тиме погазио себе и своје принципе, те да би било понижавајуће за њега да одступи од свог схватања, а да нема ништа против да буде изузет од поступања у предмету Гж1- [REDACTED]

Неслагање судије са закључком и ставом одељења и чак седнице свих судија не може бити основ за изузеће. Прихватање описаног понашања наведених судија, које су једногласно доносиле своје одлуке, неприхватајући правна схватања Грађанског одељења и седнице свих судија, значило би нарушавање ауторитета седнице свих судија, као и нарушавање колегијалних односа и прихватање самовоље и дало повод судијама да не поштују закључке, схватања и начелне ставове одељења и седнице свих судија, што би у потпуности урушило напоре који се улажу у уједначавање судске праксе и деградирало до сада постигнуте резултате. Посебно имајући у виду да је предмет Гж1- [REDACTED] стари предмет, примљен у овај суд пре више од годину дана и по природи захтева хитно поступање и окончање и то у складу са судском праксом, оценила сам да је неопходно подношење ове дисциплинске пријаве.

Имајући у виду да су наведене судије овог суда, и након разматрања на свим инстанцама у оквиру суда и указивања да се донетом одлуком одступа од праксе суда, једногласно донеле одлуку која и даље одступа од праксе овог суда, али и осталих апелационих судова, одбијајући да прихвате закључак седнице свих судија Апелационог суда у Крагујевцу, сматрам да је у конкретном случају дошло до кршења Етичког кодекса у већој мери, јер описане радње и понашање судија указују да нису спремни на стручну сарадњу са другим судијама и развијање добрих колегијалних односа, односно да нису склони колективном раду, који се посебно мора неговати у другостепеном суду, због уједначавања судске праксе и да то представља дисциплински прекршај из чл. 90 ст. 1 тач. 18 Закона о судијама у вези тачке 3.5 Етичког кодекса, због чега против пријављених судија предлажем покретање дисциплинског поступка пред Дисциплинском комисијом.

У прилогу Вам достављам:

- фотокопију дописа руководиоца судске праксе Изета Суљовића од 11. 4. 2013. године, који је упућен председнику Грађанског одељења са прилогом,

- фотокопију записника са заједничке седнице Грађанског одељења и Одељења за радне спорове Апелационог суда у Крагујевцу од 17. 4. 2013. године,
- извод из записника са седнице свих судија Апелационог суда у Крагујевцу од 5. 6. 2013. године,
- фотокопију дописа в.ф. председника суда Дубравке Дамјановић упућеног судији Обрену Јездићу од 22. 10. 2013. године,
- фотокопију дописа руководиоца судске праксе Одељења за радне спорове Јасминке Вукановић од 12. 12. 2013. године, који је упућен судији Обрену Јездићу,
- фотокопију дописа судија 2. већа Обрена Јездића и Надежде Видић од 16. 12. 2013. године, који је упућен руководиоцу Одељења судске праксе за радне спорове.

ПРЕДСЕДНИК СУДА

Дубравка Дамјановић

[Handwritten signature]

АДВОКАТ
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Број 116-04-00558/2013-03

ВИСОКОМ САВЕТУ СУДСТВА
-Дисциплинском тужиоцу-

11 000 БЕОГРАД
Ул. Немањина 22-26

ИЗЈАШЊЕЊЕ

поводом дисциплинске пријаве Председника
Апелационог суда у Крагујевцу V-CY-35-19/13 од 24.12.2013. године

Уз допис под горе наведеним бројем од 03.03.2014. године доставили сте ми на изјашњење дисциплинску пријаву председника Апелационог суда у Крагујевцу од 24.12.2013. године.

Користећи се правом садржином у члану 21 Правилника о поступку и дисциплинској одговорности судија („Службени гласник РС“, број 71/10) достављам вам **изјашњење** на наводе из дисциплинске пријаве. Пре свега сматрам да је дисциплинска пријава неуредна јер има бројне недостатке о којима се за сада нећу детаљније изјашњавати. Чак да је дисциплинска пријава и уредна нема основа за подношење предлога за вођење дисциплинског поступка против мене као **председника некадашњег другог већа** и чланова тог већа судија Снежане Ковачевић и Надежде Видић па предлажем да је сходно члану 22 наведеног Правилника одбаците.

Ради сваке евентуалности **између** одређене чињенице и околности на основу којих ће Вам бити јасно да је пријава поднета злонамерно и ради прикривања бројних незаконитости које су учињене од стране подносиоца дисциплинске пријаве и њему блиских особа које су такође грубо повредила разне законске прописе и одредбе Судског пословника а о чему сам се детаљно изјаснио у **притужби** коју сам Високом савету судства поднео 03.02.2014. године, због угрожавања судијске независности а коју Вам у прилогу достављам, а која је саставни део овог изјашњења.

Предмет Гж.1 [REDACTED] прерасподелом, ради помоћи колегама из одељења за радне спорове, додељен ми је у рад у **фебруару 2013. године**. Тадашње друго веће предмет је решило у врло кратком року тако што је пресудом од **08.03.2013. године** потврдило пресуду Основног суда у Новом Пазару П1. [REDACTED] од **26.09.2012. године**. Поводом примедби тадашњег руководиоца судске праксе судије Изета Суљовића друго веће је допунило образложење претходне пресуде доносећи пресуду под истим бројем од **26.04.2013. године**. Међутим судска пракса је и ову пресуду неосновано зауставила тако да је предмет коначно изнет и на општу седницу **5.6.2013. године** на којој је прегласавањем и лобирањем од стране В.Ф. председнице Апелационог суда донет закључак да је наводно одступљено од важеће судске праксе.

На мој усмени захтев да ми се достави образложење закључка у чему се огледа одступање од судске праксе, с обзиром да су и колеге из Одељења за радне спорове у бројним сличним предметима, доносиле пресуду као што је спорна пресуда бившег другог већа, исто ми није достављено.

После тога предмет ми је незаконито одузет од стране В.Ф. председнице суда решењем СУ-2-179/13 од 02.07.2013. године и додељен у рад судији Драгици Петровић која га није решила до одласка у пензију.

После пуна три месеца, иако је претходно решење постало правноснажно, В.Ф. председница суда ми је новим незаконитим решењем СУ-2-197 од 04.10.2013. године предмет доделила у рад и поводом мојег приговора и предлога за измену тог решења, није донела формалну одлуку већ ми је дописом под истим бројем од 22.10.2013. године наложила да предмет узем у рад и решим га у што краћем року. Поступио сам по налогу В.Ф. председнице и предмет поново изнео на веће 19.11.2013. године које је једногласно донело нову трећу пресуду по реду Гж. ██████████ од 19.11.2013. године а којом је потврђена првостепена пресуда.

Међутим судска пракса одељења за радне спорове поново је незаконито зауставила и трећу одлуку другог већа уз препоруку да отвори другостепену расправу „без примене правила о терету доказивања“, ради утврђивања чињеничног стања које жалбом није оспорено, супротно свим процесним одредбама и одредбама о границама испитивања првостепене пресуде, преузимајући ингеренције Врховног касационог суда и непоштујући одредбе о узајамној независности судија прокламоване чланом 22 Закона о судијама и чланом 149 Устава Републике Србије.

Пошто је друго веће одолело притисцима и претњама Председница Апелационог суда је решењем I СУ-214/13 од 24.12.2013. године од мене као председника већа и судије известиоца и овог пута незаконито одузела предмет о коме је реч и доделила га у рад судији Симониди Милорадовић, супротно одредбама Закона о судијама и Судском пословнику о одређивању случајног („природног судије“) а не тачно одређеног судије по имену и презимену.

Не обазирјући се на чињеницу да у списима предмета Гж. ██████████ постоји правноснажна пресуда, донета по жалби тужене од 19.11.2013. године која је залепљена у списе предмета и унета у попис списка, веће судије Симониде Милорадовић је у истој парници донело нову пресуду под истим бројем од 12.02.2014. године, после незаконитог отварања другостепене расправе, којом је укинуло првостепену пресуду и усвојило тужбени захтев тужиоца, у погледу главног потраживања, који је усвојио и првостепени суд у пресуди од 26.09.2012. године. На такав начин прекршио је древно правило садржано у Римском праву *non bis in idem* односно да се не може два пута судити у истој правној ствари.

Уместо да дисциплински и кривично одговарају подносилац дисциплинске пријаве и веће судије Симониде Милорадовић прогону су изложене судије бившег другог већа које су између осталог годишњим распоредом за 2014.годину размештене у три различита већа. Вероватно из „васпитних“ разлога и

заstraшивања других судија да буду послушне и да забораве на Уставне и Законске одредбе о својој независности и самосталности.

ДОКАЗ: пресуде II већа од 19.11.2013. године и већа судије Симониде Милорадовић од 12.02.2014. године а по потреби и увид у комплетне списе Гж. ██████████

Претпостављам да се први пут у историји српског правосуђа десило да председник неког суда поднесе дисциплинску пријаву против судије односно већа које је благовремено и у законском року решило предмет и да противно свим законским нормама и одредби члана 200. Судског пословника на коју се подносилац пријаве позива, а која не предвиђа обавезу поступајућег већа да прихвати правно схватање седнице свих судија и да измени своју одлуку нити санкцију ако остане при својој одлуци, супротно неаргументованим наводима у пријави, јер би се тиме дерогирале законске и уставне одредбе о судској независности, веће изложи прогону.

Вероватан је и преседан да Председник неког суда предмет који је правноснажно решен у жалбеном поступку и у коме постоји правноснажна другостепена пресуда, одузме од једног судије односно већа и додели га у рад другом судији односно већу да га поново реши и да друго веће то прихвати и донесе нову пресуду не обазирјући се на претходну и да то нико не санкционише иако се на такав начин урушава правосуђе изнутра и руши правни поредак једне државе која се сматра демократском.

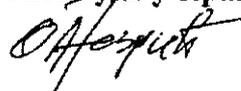
Да ли се судија, који се доследно придржава закона и заступа своје правно схватање, па макар било и мањинско, може оптужити за нарушавање колегијалних односа и за самовољу и да ли то представља дисциплински прекршај наведен у пријави, процените сами, када прочитате члан 1 став 1, члан 3 став 2, члан 5 став 1 и члан 22 Закона о судијама („Службени гласник РС“, бр. 116/08...8/12).

Због свега наведеног **предлажем** да поступите на начин одређен у члану 22 цитираног Правилника.

Међутим уколико тако не поступите и поднесете предлог за вођење дисциплинског поступка против мене и чланова другог бившег већа Грађанског одељења Апелационог суда у Крагујевцу бићу принуђен, користећи се легитимним правом на одбрану да и ја против подносиоца пријаве и колега, који су се **грубо огрешили о бројне законске одредбе**, поднесем дисциплинску пријаву а вероватно и кривичну пријаву због кршења закона од стране судије из члана 360 Кривичног законика јер више нема оправдања да их из колегијалности штитим.

У Крагујевцу
17.март 2014. године

Подносилац изјашњења
Обрен Јездић
Судија Апелационог суда у Крагујевцу

Трошковник: 9.000,00 динара за састав овог поднеска.

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
ДИСЦИПЛИНСКИ ТУЖИЛАЦ

Број:116-04-00558/2013-03

Датум:03.03.2014. године

Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Судији, Надежди Видић

Председник Апелационог суда у Крагујевцу поднео је Дисциплинском тужиоцу дисциплинску пријаву против Вас, којом указује да сте учинили дисциплински прекршај из чл 90 Закона о судијама.

У поступку преиспитивања дисциплинске пријаве, Дисциплински тужилац налази да је ради утврђивања релевантних чињеница и оцене основаности навода из пријаве, потребно да Дисциплинском тужиоцу Високог савета судства доставите изјашњење на околности наведене у пријави, сагласно члану 20. став 2. Правилника о дисциплинском поступку и дисциплинској одговорности судија („Службени гласник РС“ бр. 71/10).

Изјашњење доставите у року од 8 дана од дана пријема овог дописа, на адресу: Високи савет судства, Дисциплинском тужиоцу, ул. Немањина бр.22-26, Београд, са позивом на број предмета: 116-04-00558/2013-03

Прилог:

1. Фотокопија дисциплинска пријаве

ДИСЦИПЛИНСКИ ТУЖИЛАЦ
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: V СУ-35-19/13
Дана: 24. децембра 2013. године
Крагујевац

УПРАВА ЗА ЗАШТИТНИЧКЕ ПОСЛОВЕ

30 DEC 2013

Место	Организација	Датум	Број
121 03	116-04-533	11	

ДИСЦИПЛИНСКОМ ТУЖИОЦУ
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА

11000 БЕОГРАД
Ул. Немањина бр. 22-26

На основу чл.19 Правилника о дисциплинском поступку и дисциплинској одговорности судија подносим дисциплинску пријаву против судија 2. већа Грађанског одељења Апелационог суда у Крагујевцу и то против

- судије Обрена Јездића – председника већа
- судије Снежане Ковачевић – члана већа и
- судије Надежде Видић – члана већа,

због дисциплинског прекршаја из чл.90 ст.1 тач.18 Закона о судијама у вези тачке 3. 5 Етичког кодекса.

Судија Обрен Јездић као председник већа и судија известилац у предмету Апелационог суда у Крагујевцу Гж1- [REDACTED] заједно са наведеним члановима већа донео је одлуку дана 8. 3. 2013. године, која је заустављена у одељењу судске праксе Одељења за радне спорове уз указивање да се у донетој одлуци одступило од судске праксе у наведеној врсти спорова и од става који је заузет на састанку Грађанског одељења 6. 3. 2013. године.

Због наведеног је спроведена процедура, сходно чл.200 Судског пословника, и како веће није прихватило примедбе руководиоца праксе, предмет је изнет на заједничку седницу Грађанског одељења и Одељења за радне спорове где је већином гласова, дана 17. 4. 2013. године, донет закључак да се у спорној одлуци наведеног већа Гж1- [REDACTED] од 8. 3. 2013. године одступило од праксе суда и предмет је враћен већу са предлогом да веће поново размотри донету одлуку.

Међутим, и након тога веће није поступило у складу са правним схватањем Грађанског одељења, па је спорно питање изнето на седницу свих судија Апелационог суда у Крагујевцу дана 5. 6. 2013. године, где је такође већином гласова одлучено да се одлуком у спорном предмету одступило од праксе суда.

И након закључка на седници свих судија да се у донетој одлуци одступа од праксе суда, веће у саставу судија Обрен Јездић – председник већа и судије Снежана Ковачевић и Надежда Видић – чланови већа, једногласно је донело одлуку Гж1- [REDACTED] од 19. 11. 2013. године, којом није испоштовано правно схватање седнице свих судија Апелационог суда у Крагујевцу, о чему ме је, као председника суда и Одељења судске праксе обавестио руководилац судске праксе Одељења за радне спорове.

Обавила сам у више наврата разговор са судијом Обреном Јездићем и на моје инсистирање да преиспита одлуку у смислу схватања седнице свих судија, одговорио је да би тиме погазио себе и своје принципе, те да би било понижавајуће за њега да одступи од свог схватања, а да нема ништа против да буде изузет од поступања у предмету Гж1- [REDACTED]

Неслагање судије са закључком и ставом одељења и чак седнице свих судија не може бити основ за изузеће. Прихватање описаног понашања наведених судија, које су једногласно доносиле своје одлуке, неприхватајући правна схватања Грађанског одељења и седнице свих судија, значило би нарушавање ауторитета седнице свих судија, као и нарушавање колегијалних односа и прихватање самовоље и дало повод судијама да не поштују закључке, схватања и начелне ставове одељења и седнице свих судија, што би у потпуности урушило напоре који се улажу у уједначавање судске праксе и деградирало до сада постигнуте резултате. Посебно имајући у виду да је предмет Гж1- [REDACTED] стари предмет, примљен у овај суд пре више од годину дана и по природи захтева хитно поступање и окончање и то у складу са судском праксом, оценила сам да је неопходно подношење ове дисциплинске пријаве.

Имајући у виду да су наведене судије овог суда, и након разматрања на свим инстанцама у оквиру суда и указивања да се донетом одлуком одступа од праксе суда, једногласно донеле одлуку која и даље одступа од праксе овог суда, али и осталих апелационих судова, одбијајући да прихвате закључак седнице свих судија Апелационог суда у Крагујевцу, сматрам да је у конкретном случају дошло до кршења Етичког кодекса у већој мери, јер описане радње и понашање судија указују да нису спремни на стручну сарадњу са другим судијама и развијање добрих колегијалних односа, односно да нису склони колективном раду, који се посебно мора неговати у другостепеном суду, због уједначавања судске праксе и да то представља дисциплински прекршај из чл. 90 ст.1 тач.18 Закона о судијама у вези тачке 3.5 Етичког кодекса, због чега против пријављених судија предлажем покретање дисциплинског поступка пред Дисциплинском комисијом.

У прилогу Вам достављам:

- фотокопију дописа руководиоца судске праксе Изета Суљовића од 11. 4. 2013. године, који је упућен председнику Грађанског одељења са прилогом,

- фотокопију записника са заједничке седнице Грађанског одељења и Одељења за радне спорове Апелационог суда у Крагујевцу од 17. 4. 2013. године,
- извод из записника са седнице свих судија Апелационог суда у Крагујевцу од 5. 6. 2013. године,
- фотокопију дописа в.ф. председника суда Дубравке Дамјановић упућеног судији Обрену Јездићу од 22. 10. 2013. године,
- фотокопију дописа руководиоца судске праксе Одељења за радне спорове Јасминке Вукановић од 12. 12. 2013. године, који је упућен судији Обрену Јездићу,
- фотокопију дописа судија 2. већа Обрена Јездића и Надежде Видић од 16. 12. 2013. године, који је упућен руководиоцу Одељења судске праксе за радне спорове.

ПРЕДСЕДНИК СУДА

Дубравка Дамјановић

[Handwritten signature]

Број 116-04-00558/2013-13

ВИСОКОМ САВЕТУ СУДСТВА
Дисциплинском тужиоцу

БЕОГРАД
Ул. Немањина број 22-26

ИЗЈАШЊЕЊЕ

**Поводом дисциплинске пријаве председника Апелационог суда у Крагујевцу
V Су – 35 -19/134 од 24.12.2013. године**

Поводом Вашег дописа од 03.03.2014. године број 116-04-00558/2013-13 уз који сте ми доставили дисциплинску пријаву председнице Апелационог суда у Крагујевцу достављам изјашњење.

Дисциплинска пријава је углавном неразумљива, а у целини је неуредна, усмерена на колективну одговорност и кривицу какву не познаје наше законодавство, тако да је нејасно у ком делу се односи на мене, а у сваком случају нема упориште у закону, па је и неоснована, због чега предлажем да је одбаците или одбијете.

Друго већа у предмету Гж1- [REDACTED] је једногласно и непристрасно доносило одлуке, а ја сам гласала по савести, у складу са проценом чињеница и тумачењем права уз обезбеђење правичног суђења и поштовањем процесних права странака гарантованих Уставом, законом и међународним актима.

Дисциплинска пријава Председника суда у којој се наводи да понашање наведених судија указује да нису спремни на стручну сарадњу и развијање добрих колегијалних односа, односно да нису склони колективном раду је заснована на погрешној интерпретацији тачке 3.5 Етичког кодекса којом је прописано да је судија дужан да развија и одржава добре колегијална односе и стручну сарадњу са другим судијама, што сам ја, као и чланови Већа, чинили активним учешћем на седницама Грађанског одељења и Седници свих судија, размењујући стручна мишљења и кроз преписку која се налази у списима предмета.

Моју одговорност за дати глас приликом већања и гласања искључују, пре свега, одредбе чл. 3 став 2 Устава РС којим је прописано да се владавина права остварује, између осталог, независном судском влашћу и повинувањем власти, Уставу и закону, чл. 142 став 2 Устава РС којим је прописано да су судови самостални и независни у свом раду и да суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђених међународних уговора, ставом 4 истог члана којим је прописано да суд суди у већу, а законом се може предвидети да у одређеним стварима суди судија појединац и чланом 145 став 3 којим је

прописано да су судске одлуке обавезне за све и не могу бити предмет вансудске контроле и став, 4 којим је прописано да судску одлуку може преиспитивати само надлежни суд, у законом прописаном поступку и чланом 149 Устава којим је прописано да је судија у вршењу судијске функције независан и потчињен само Уставу и закону и да је сваки утицај на судију у вршењу судијске функције забрањен.

Наведена одговорност искључена је одредбом члана 1 став 1 Закона о судијама којим је прописано да је судија независан у поступању и доношењу одлуке, , чланом 3 став 1 којим је прописано да је судија дужан да у свакој прилици одржи поверење у своју независност и непристрасност и ставом 2 истог члана којим је прописана дужност судије да непристрасно води поступак по својој савести, у складу са властитом проценом чињеница и тумачењем права, уз обезбеђење правичног суђења и поштовање процесних права странака гарантованих Уставом, законом и међународним актима, док је ставом 5 прописана дужност државних органа и функционера да својим поступањем и понашањем одржавају поверење у независност и непристрасност судија и судова.

Моју одговорност нарочито искључују одредбе **члана 5 став 1** Закона о судијама којом је прописано судија не може бити позван на одговорност за изражено мишљење или гласање приликом доношења судске одлуке, осим ако се ради о кривичном делу кршења закона од стране судије. Насупрот овој одредби дисциплинском пријавом ми се управо ставља на терет „да сам са другим члановима већа једногласно доносила одлуке не прихватајући правна схватања Грађанског одељења и Седнице свих судија“, иако су одлуке законите и не одступају чак ни од судске праксе, и одредбе **члана 22 став 1 и 2** истог закона којим је прописано да је судија слободан у заступању свог схватања, утврђивању чињеница и примени права, у свему о чему одлучује и да није дужан да икоме, па ни другим судијама и председнику суда, објашњава своја правна схватања и утврђено чињенично стање, изузев у образложењу одлуке или кад то закон посебно налаже, као и идентичне одредба члана 1 Етичког кодекса.

Дисциплинска пријава је заснована је на погрешном схватању прописа како би се за судије Другог већа пронашла „одговорност“ и наметнуо незаконити систем контроле судских одлука преко Одељења судске праксе уместо законом прописане надлежности.

Наиме, чланом 1 Закона о уређењу судова је прописано да су судови самостални и независни државни органи који штите слободе и права грађана, законом утврђена права и интересе правних субјеката и обезбеђују уставност и законитост, чланом 3 да су судске одлуке обавезне за све и не могу бити предмет вансудске контроле и да судску одлуку може преиспитивати само надлежни суд у законом прописаном поступку, чланом 6 да је забрањено коришћење јавног положаја, средстава јавног обавештавања и било које јавно иступање којим се непримерено утиче на ток и исход судског поступка и сваки други утицај на суд и притисак на учеснике у поступку. Поред тога чланом 14 став 3 прописано је да се Апелациони суд оснива за подручје више Виших судова (није републичког ранга), а чланом 24 став 3 да Апелациони судови одржавају заједничке седнице и обавештавају Врховни касациони суд о спорним питањима од значаја за

функционисање судова у Републици Србији и уједначавање судске праксе. Чланом 38 је прописано да Одељење судске праксе прати и проучава праксу судова и међународних судских органа и обавештава судије, судијске помоћнике и судијске приправнике о правним схватањима судова, а чл. 41 да се на седници свих судија, између осталог, **разматра** примена прописа којима се уређују питања из делокруга судова, што значи да није прописано заузимање обавезујућих правних ставова нити наметање судске праксе, нарочито уколико је супротно закону.

Судија Обрен Јездић као председник већа и судија известилац у предмету Гж1-██████ заједно са члановима већа и то судијама Снежаном Ковачевић и Надеждом Видић донело је одлуку 08.03.2013. године којом је потврдило пресуду Основног суда у Новом Пазару П1 ██████ од 26.09.2012. године. а потом је предмет разматран на седници Грађанског одељења и поводом примедби тадашњег руководиоца судске праксе, Веће је 26.04.2013. године донело нову одлуку којом је такође потврђена првостепена пресуда са допуњеним образложењем у односу на претходну. Потом је одлука разматрана на Грађанском одељењу, а 05.06.2013. године и на седници свих судија

У дисциплинској пријави је наведено да је одлука одступила од судске праксе у наведеној врсти спорова и од става заузетог на састанку грађанског одељења 06.03.2013. године, али није наведено од ког правног схватања и које судске праксе. У сваком случају ови наводи нису тачни, јер наведена одлука којом се потврђује првостепена пресуда није одступила од судске праксе обзиром да су тужбени захтеви полицајаца за прековремени рад усвојени и другим правоснажним пресудама овог суда. Поред тога, у конкретном предмету чињенично стање у првостепеном поступку је утврђено вештачењем на које странке нису имале примедби, а жалбом није оспорено чињенично стање, већ је само указано на погрешну примену материјалног права за коју је ово Веће оценило да је правилно примењено. Веће није имало овлашћења да преиспитује чињенично стање на било који начин, јер би то било супротно одредби члана 386 ЗПП. Одељење судске праксе није јасно указало у чему се састоји одступање од судске праксе, а тај пропуст није отклоњен ни на седници Грађанског одељења ни на Седници свих судија, нити је то могло бити учињено јер се одлуком није одступило од судске праксе.

Због тога су нетачни наводи да Веће није прихватало примедбе руководиоца судске праксе, Грађанског одељења и Седнице свих судија, јер оне нису ни дефинисане све до 12.12.2013. године када је руководилац Одељења судске праксе указао да у таквим случајевима Одељење за радне спорове „без примене правила о терету доказивања отвара главну расправу“, што је упут директно супротан одредбама члана 229 до 231 ЗПП, односно супротан законом установљеној обавези примене правила о терету доказивања.

Овако незаконитим указивањем Већу није предочено које чињенице да утврђује на главној расправи када чињенично стање након вештачења није било спорно током првостепеног поступка, а жалбом се није оспоравало.

Током целе претходне године, по мом мишљењу, Судска пракса је непотребно и незаконито заустављала предмет, уместо да јасно укаже у чему одлука одступа од судске праксе како је то прописано чланом 200 Пословника. Тек дописом руководиоца Одељења судске праксе од 12.12.2013. године Већу је

наложено да отвори главну расправу и суди без примене правила о терету доказивања, што наведена одредба Судског пословника не дозвољава. Овакав налог је супротан и одредбама ЗПП о руковођењу поступком. Дакле, Већу није наметано већинско схватање о суштини правне ствари, већ је директно упућивано на кршење ЗПП- а упутом да отвори главну расправу на којој би изводио доказе о доказаним и утврђеним, а жалбом неоспореним чињеницама, односно наметан је дужи и скупљи пут до исте одлуке. Ни један пропис не намеће обавезу Већу да код већ утврђеног чињеничног стања, које се жалбом не оспорава, отвори главну расправу и укине првостепену пресуду, тако да није начинило процесни пропуст, а није ни имало законско овлашћење да отвори главну расправу. Међутим, чак и да је пропустило било, они би се могли отклонити само од стране више судске инстанце по ванредном правном леку уколико буде изјављен. Чланом 200 Пословника није наметнута обавеза судијама да прихвате већински став седнице одељења или седнице свих судија, што је и логично, јер је доносилац акта, у овом случају Министар правде, очигледно имао у виду значај прописа који се односе на независност судија.

У намери да испоштује, чак и нејасна упутства Одељења судске праксе за радне спорове, Грађанског одељења и Седнице свих судија, Веће је преиспитивало своју одлуку, али није могло прихватити једини јасан упут дат тек 12.12.2013. године, да без примене правила о терету доказивања отвори главну расправу, јер би тиме поступало супротно закону и сигурно ушло у зону инкриминисаног понашања, кажњивог чак и као кривично дело. Тај ризик нисмо смели преузети.

Да је то тачно произилази и из дисциплинске пријаве у којој је наведено да Веће није поступило у складу са правним схватањем Грађанског одељења без навођења садржине тог схватања, да би даље у тексту било наведено да је спорно питање изнето на Седницу свих судија 05.06.2013. године, где је већином гласова одлучено да се одлуком одступило од судске праксе, без конкретног навођења у односу на које одлуке, па није јасно да ли ми се на терет ставља одступање од правног схватања или од судске праксе. Међутим, чак и да је било таквог одступања, то није инкриминисано јер редовни Апелациони судови (који нису републичког ранга) према Закону о уређењу судова не могу да заузимају обавезујуће правне ставове и схватања нити да судску праксу намећу као обавезујућу, чак није ни прописао могућност одлучивања по оваквим питањима на седници свих судија.

Такође напомињем да се овом Већу никако не може ставити терет који се намеће дисциплинском пријавом што предмет није завршен брже. обзиром да је исти 02.07.2013. године одузет од судије Обрена Јездича правноснажним решењем председника суда, да би му потом из необјашњивих разлога био враћен у октобру 2013. године решењем којим се мења претходно правноснажно решење без захтева странке, у вези са чим нас је судија Јездич обавестио да је писао приговор. Међутим убрзо је стигао налог председника суда да се по предмету хитно поступи, што је и учињено. Наиме, ово веће је ажурно поступало по предмету у време када је био заведен на судију Обрена Јездича. Уосталом, у овом суду због преоптерећености судија постоје и старији предмети по времену пријема како у Одељењу за радне спорове тако и у општој парници.

Не разумем зашто се у мојој дисциплинској пријави помиње „основ за изузеће“ када га ја и нисам тражила, нити су то чиниле странке, а нарочито није јасно зашто се то помиње када није кажњиво тражити изузеће или искључење.

Дисциплинском пријавом се даље указује на наводно инкриминисао „описано понашање наведених судија које су једногласно донеле своје одлуке“ и да смо једногласним доношењем одлука нарушили ауторитет Седнице свих судија, што није могуће, а није ни тачно, јер гласање судија приликом одлучивања није инкриминисано, већ је напротив заштићено имунитетом.

Међутим, сада сам принуђена да поставим питање нарушавања ауторитета Седнице свих судија чином председнице, која је прва гласала на тој седници уз навођење „да нема разлога да сумња у одлуку Грађанског одељења“, а што раније нисам чинила из колегијалних разлога и жеље да очувам ауторитет суда. Из истих разлог, на сазнање да Одељење за радне спорове „отвара главну расправу без примене правила о терету доказивања“, наше аргументе смо дописом изнели само руководиоцу Одељења судске праксе. Такође ја нисам реаговала ни на притисак који је председница извршила 6.12.2014. године након што је мене и колегиницу Снежану Ковачевић позвала на „разговор“ који се свео на монолог. Том приликом нам је рекла да нема много времена, да нас је позвала око овог предмета, а потом рекла „спашавајте човека, ја морам да му поднесем дисциплинску пријаву, додуше не за разрешење, то нећу, додуше нисам гледала како сте ви гласале. Угрожавате углед за мој мање више, али урушавате цео систем“. Нисам реаговала ни када нас је председница на Седници свих судија 24.12.2013. године приликом саопштавања годишњег распореда назвала аутистичним и оптужила да секташимо, јер сам и тада мислила о угледу суда, па сам се у свим наведеним ситуацијама управо понашала у складу са одредбом Кодекса која ми се овом пријавом ставља на терет

Нисам у могућности да се изјасним о свим доказима предложеним у дисциплинској пријави јер их уз пријаву нисам добила, а пракса овог суда је да записнике са седнице Грађанског одељења или са Седнице свих судија не доставља судијама уопште, нити се исти усвајају, због чега тражим да ми се достави примерак предложених доказа на изјашњење пре него што одлучите о дисциплинској пријави.

Наводна правна квалификација нашег колективног понашања, је понижавајућа и урушава углед и ауторитет судије. У пријави се наводи је Веће једном одлуком више пута одступили од праксе суда и да смо оваквим понашањем показали да нисмо спремни на стручну сарадњу што није тачно. У овом суду сам четири године максимално стручно сарађивала и развијала колегијалне односе са свим судијама. То сам чинила 20 година, током целог судијског стажа, што ме и квалификовало за избор у Апелациони суд. Прекршај који нам се ставља на терет према својој садржини подразумевао би трајно или бар трајније а не „ад хок“ понашање. Ја сам конкретно три пута бирана за судију и нико ми никада није ставио на терет овакво тешко бреме наводно неколегијалног понашања. Дело које нам се ставља на терет могло би бити учињено на неки други начин, на пример омаловажавањем колега како је то учинила председница суда на наведеној Седници свих судија, „убеђивањем“ судија стављањем у изглед дисциплинске

пријаве због израженог мишљења приликом већања и гласања, дискриминацијом и сл..

Указујем да Закон о уређењу судова не предвиђа могућност да Грађанско одељење и Седница свих судија редовних Апелационих судова уопште заузима обавезујуће правне ставове, да је уједначавање судске праксе у надлежности Врховног касационог суда, али да ни седница овог највишег суда не може усвајати начелна правна схватања. Законодавац је дакле оставио слободу судијском уверењу уз поштовање интегритета и независности судије која је ограничена, како је то и законом прописано, у поступку пред Вишим судским инстанцама по правним лековима који су и у овом конкретном случају били омогућени. Међутим, јасно је да у предмету који се помиње у овој дисциплинској пријави чак није ни било одступања од судске праксе у вези са донетом одлуком, а незапамћено је чак и у пракси да се судијама намеће процесни пут којим ће доћи до судске одлуке. Када би таква пракса заживела правосуђе би било укалупљено, неживотно и без иницијативе од стране судова нижег ранга пред којима се свакодневно кроз предмете појављују различите и нове животне ситуације о којима треба да одлучују у складу са важећим прописима применом правила о тумачењу права а не простим преписивањем „пелцера“.

Како судије наведене у дисциплинској пријави нису могле прихватити незаконит упут, предмет им је одузет супротно члану 197 Судског пословника којим је прописано да се о ствари може поново одлучивати све док судска одлука не буде отпремљена из суда, али само у истом саставу већа, дат другом већу без „поштовања правила о случајном судији,“ које је и поред постојеће одлуке отворило главну расправу и донело одлуку исте садржине, осим што је нејасним делом одлуке одбило део захтева који се односи на период од када тече камата, на шта судска пракса није ни указивала, а и да јесте то се свакако могло учинити без отварања главне расправе, што је све преседан у српском правосуђу.

Како ми се на терет у суштини ставља изражено правно мишљење приликом гласања за шта уживам имунитет сходно чл. 5. Закона о судијама и како сходно чл. 42. ст. 1 и 2 истог закона нисам дужна да другима образлагем своју одлуку осим у њеним разлозима, то сматрам да је дисциплинска пријава неуредна, неразумљива и неоснована, јер се понашање приликом гласања за одлуку никако не може сматрати кажњивим.

Предлажем да дисциплински тужилац пре одлучивања о пријави прибави цео спис предмета, као и регистар одлука судске праксе и записнике са седница Одељења судске праксе поводом овог предмета, записник са Седнице свих судија од 24.12.2014.

У Крагујевцу,
17.03.2014. године

Судија Апелационог суда у Крагујевцу

Видић Надежда

Видић Надежда

ВИСОКОМ САВЕТУ СУДСТВА БЕОГРАД

ПРИТУЖБА ЗБОГ УГРОЖАВАЊА СУДИЈСКЕ НЕЗАВИСНОСТИ (члан 29 Закона о судијама)

Дуго сам се колебао да ли да Вам се обратим овом притужбом и коначно сам се на то одлучио, не само због себе већ, првенствено због својих колегиница судија Снежане Ковачевић и Надежде Видић, чланова мојег сада бившег другог већа у Апелационом суду у Крагујевцу које су ни криве ни дужне, заједно са мном као председником већа неоправдано санкционисане јер смо штитили своју независност и пресуду донету у предмету Гж1-██████████

Наведени предмет ми је као председнику већа, судији известиоцу прерасподелом, ради помоћи колегама из Одељења за радне спорове, додељен у рад фебруара 2013. године. Предмет смо решили у врло кратком року тако што смо пресудом од 8.03.2013. године потврдили пресуду Основног суда у Новом Пазару П1-██████████ од 26.09.2012. године а којом је усвојен тужбени захтев тужиоца – полицајца из Новог Пазара у спору против Републике Србије-МУП-а за тзв. „полицијске додатке“ за прековремени, ноћни рад и рад у дане државних празника. У овом предмету налаз вештака економске струке, на основу кога је донета првостепена пресуда, пуномоћник тужене на расправи од 26.09.2012. године учинио је неспорним, а није оспорен ни у жалби тужене.

ДОКАЗИ: У прилогу

Међутим, судска пракса за радне спорове зауставила је нашу пресуду уз сугестију II већу да укине првостепену пресуду и отвори другостепену расправу. Такву сугестију нисмо могли да прихватимо јер би повредили одредбу члана 386. ЗПП о границама испитивања пресуде по жалби којом је између осталог прописано да другостепени суд испитује првостепену пресуду у границама наведеним у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка које се испитује по службеној дужности и на правилну примену материјалног права. У жалби на поменуту пресуду једино је оспорена примена материјалног права и одлука о трошковима.

О томе да ли је одступљено од важеће судске праксе расправљано је на грађанском одељењу а потом и на седници свих судија Апелационог суда у Крагујевцу 05.06.2013. године на којој је, уз нескривену подршку тадашње в.д. председнице подржан став колегинице Симониде Милорадовић, председнице Одељења за радне спорове па је утврђено је да је пресудом II већа наводно одступљено од судске праксе.

На мој усмени захтев, другом већу никада није достављено писмено образложење у чему се огледа то одступање.

У међувремену измењен је годишњи распоред послова у Апелационом суду у Крагујевцу, негде у јуну 2013. године тако што је четворо судија из опште парнице премештено у радне спорове. Потом су решењем в.ф. председнице I-Су-2-179/13 од 02.07.2013. године од мене и других судија из опште парнице, одузети сви нерешени Гж1 предмети (радни спорови) па и спорни предмет Гж1- [REDACTED] који је третиран као нерешен.

Овим предметом задужена је колегиница Драгица Петровић која га није решила до октобра 2013. године када је пензионисана.

Накнадним решењем председнице суда Дубравке Дамјановић I-Су-2-179/13 од 04.10.2013. године без икаквог законског основа и оправдања измењено је претходно решење од 2.07.2013. године, које је постало правноснажно у смислу одговарајућих одредби ЗУП-а и мени је поново додељен у рад предмет Гж1- [REDACTED] (једино мени из опште парнице).

Мој приговор и предлог за стављање ван снаге решења од 4.10.2013. године председница суда није уважила. Тим поводом није донела никакву формалну одлуку већ ми је наложила дописом I-Су-2-179/13 од 22.10.2013. године да предмет, који је у међувремену постао „програмски“, решим у што краћем року.

Поступио сам по налогу из тог дописа и предмет изнео на веће 19.11.2013. године. Тадашње II веће које су сачињавале судије: Обрен Јездић, Снежана Ковачевић и Надежда Видић поново је донело трећу по реду пресуду од 19.11.2013. године којом је потврђена првостепена пресуда, али са детаљнијим образложењем и одговором на све жалбене наводе. Међутим, судска пракса је и овога пута зауставила једногласно донету пресуду, уз препоруку да отворимо другостепену расправу и да „без примене правила о терету доказивања“ ради утврђивања чињеничног стања, које иначе жалбом тужене није оспорено, одлучимо о тужбеном захтеву.

Када се по жалби стекну законски услови за отварање другостепене расправе, због учињених битних повреда поступка или погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што не постоји у конкретној парници, укида се по други пут првостепена пресуда и одлучује о тужбеном захтеву (члан 383 став 3 и 4 ЗПП).

Нећу понављати детаље око преписке II већа са председницом суда и судском праксом, које је бранила своју судијску независност и закониту пресуду јер је то детаљно описано у мојем приговору председнику Врховног касационог суда на годишњи распоред послова.

ДОКАЗ: приговор и други прилози уз ову притужбу.

Председница суда ми је у разговору у четири ока **29.11.2013. године** отворено запретила да ће против мене и чланова мог већа поднети дисциплинску пријаву ако не поступимо на начин како је препоручила судска пракса, због наводног тежег кршења Етичког кодекса.

На моју примедбу да је спорна пресуда другог већа донета уз строго поштовање одредби ЗПП и да је у сагласности и са судском праксом Одељења за радне спорове, одговорила ми је да сам вероватно у праву али да би наша пресуда „изазвала револуцију“ у Основним судовима што судије из Одељења за радне спорове по други пут укидају првостепене пресуде при отварању другостепене расправе и одлучују о тужбеном захтеву.

Пошто застрашивање у односу на мене није успело председница суда је **6.12.2013. године** на исти начин застрашивала чланове мојег тадашњег већа судије **Снежану Ковачевић и Надежду Видић** уз препоруку да ме уразуме и да ме спасу од дисциплинске одговорности, да ће се проверити како је ко гласао при доношењу спорне Гж пресуде а што су ми оне очигледно престрашене пренеле.

Колегиница Ковачевић је после тога сугерисала колегиници Видић да ме прегласају при поновном разматрању жалбе иако је отправак пресуде са предметом још био у судској пракси а што колегиница Видић није прихватила. Као родитељ ипак могу да је разумем, али као судија не и да оправдам поступак колегинице **Снежане Ковачевић** чији је син као стручни сарадник примењен на **одређено време** у Апелациони суд и у децембру месецу поново му је продужен радни однос, а што се све може проверити.

Не могу да схватим и разумем претходно поступање председнице суда према мени и мојем већу јер јој се никада лично нисам замерио. Очигледно је да ужива нечију заштиту јер не брине за евентуалне последице због угрожавања судијске независности прописане одредбом члана 75. Закона о судијама и што штити личну пријатељицу колегиницу Симониду Милорадовић, руководиоца Одељења за радне спорове и креатора судске праксе да се у наведеним предметима који нису чињенично ни правно сложени, судијама Основних судова пресуду укидају два пута када се отвара другостепена расправа и углавном доносе пресуде исте садржине као што су укинуге и тако непотребно увећавају парнични трошкови који се исплаћују из буџета Републике Србије.

Спорном пресудом Гж1-**██████████** није одступљено од важеће судске праксе која је сагласна и са одлукама Уставног суда које су донете по уставним жалбама полицајаца – тужилаца из те врсте спорова.

ДОКАЗ: Више пресуда Апелационог суда у Крагујевцу у прилогу.

Једини „грех“ другог већа је што је строго поштовало одредбе ЗПП о границама испитивања побијане пресуде донело пресуду без отварања другостепене расправе сагласно Закону и судској пракси Одељења за радне спорове али уз мање трошкове који би свакако били увећани на терет тужене да је отворена другостепена расправа.

На такав начин штитили смо и достојанство и интегритет судија Основних судова које су жртве праксе Одељења за радне спорове да се обавезно отварају другостепене расправе.

Напомињем да су судије Основних судова у више наврата протестовале, при контроли тих судова, па и писмено као судије Основног суда у Пожеги, због тога што им се неоправдано по други пут укидају пресуде у тој врсти спорова.

ДОКАЗ: Допис Основног суда у Пожеги од 15.03.2013. године у прилогу.

Имам незванично сазнање да је судијама Основног суда у Параћину-Судске јединице у Деспотовцу Весни Станојевић укинута преко 20 пресуда, а Оливери Живорадовић преко 50 пресуда, а судији Основног суда у Новом Пазару Шефкији Калач преко 50 пресуда у истој врсти спорова.

Због такве судске праксе већи број судија Основних судова може бити изложене опасности за разрешење због лошег квалитета одлука. Све ово можете и званично проверити.

Непоштовање материјално-правних и процесних одредби и њихова адбитрерна примена према ставу Уставног суда израженом у одлуци Уж- [REDACTED] од 10. октобра 2013. године представља очигледну неправичност у поступању редовних судова и повреду права на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије.

Свесно кршење закона од стране судије и доношење незаконитих аката представља и кривично дело кршење Закона од стране судије, санкционисано одредбом члана 360. КЗ.

Као савесне и искусне судије нисмо могли да дозволимо да се огрешимо о Устав и Закон и проценили смо да је за нас мања штета да нас изложе дисциплинском поступку него да кривично одговарамо.

Своје претње председница суда Дубравка Дамјановић је реализовала јер је против свих судија мојег бившег II већа поднела дисциплинску пријаву дисциплинском тужиоцу Високог савета судства, а што сам сазнао из образложења решења председника Врховног касационог суда I СУ-2 54/13-1 од 17.01.2004. године, а којим је одбијен као неоснован мој приговор на годишњи распоред послова у Апелационом суду у Крагујевцу за 2014. годину. У разлозима тог решења није дата оцена главних навода из мојег приговора који су документовани бројним писменим доказима. Међутим, на четвртој страни образложења наводи се следеће: „поред тога, чињеница да је председник суда против подносиоца приговора поднела дисциплинску пријаву Дисциплинском тужиоцу Високог савета судства је довољан разлог да подносилац приговора не буде одређен за председника било ког већа у Грађанском одељењу“.

Толико о поштовању презумпције невиности прокламоване Уставом Републике Србије и другим законима. Чему можемо да се надамо у дисциплинском поступку, ако буде покренут, када смо већ унапред осуђени. Очигледно је да председница суда Дубравка Дамјановић није била мотивисана потребама суда и способностима судија бившег II већа као једног од најуспешнијих у погледу квалитета и квантитета рада, када их је распоредила у три различита већа, како је оценио председник ВКС. То произилази из Записника са седнице свих судија Апелационог суда у Крагујевцу I-Су-7-64/13 од 24.12.2013. године, на којој је саопштен годишњи распоред за 2014. годину. На моје питању председници суда зашто је растурила друго веће као једно од најуспешнијих између осталог навела је да није спорно да смо добре судије, али да је то учинила зато што је друго веће „аутистично“, да не сарађује са другим већима, да непоштује ни одлуке седнице свих судија, како би се спречило „секташење“, да се ради о злоупотреби судијске самосталности и др.

ДОКАЗ: Извод из поменутог записника у прилогу.

Тај записник добио само тек после шест-седам дана од судске управе када сам предочио да ћу се обратити Поверенику за информације од јавног значаја. Међутим у самом записнику учињен је покушај да се ублаже увреде и дисфалификције на рачун судија другог већа тако што је додата реч „као“ испред појма „аутистично“ и уместо речи „секташење“ унета је реч „групашење“.

Све то изазвало је касније негодовање појединих колега које ипак нису имале храбрости да то кажу на седници колегијума којој је присуствовало тачно 35 судија.

Према медицинској енциклопедији под појмом аутистичан подразумева се гентски ментални поремећај који је узрокован обољењем развоја мозга који се манифестује слабом или никаквом социјалном комуникацијом, а шта се подразумева под појмом секташење свакоме је јасно.

Непримерно је достојанству судија, па макар били и „први међу једнакима“ да тако омаловажавају и вређају своје колеге само због тога што се боре за своју а и туђу независност и ради тога их и дисциплински прогонити „за недела“ која нису прописана ниједном правном нормом нити санкционисана, противно древној правној максими „*nullum crimen sine lege, nulla poenae sine lege*“ Председница је вероватно арбитрерно протумачила одредбу члана 200 Судског пословника која гласи: „Ако одељење судске праксе укаже да се у донетој одлуци одступило од праксе суда, председник већа поново износи ствар на седницу већа. Ако веће не промени одлуку предмет се упућује председнику одељења ради изношења на седницу одељења. Ако седница одељења већином гласова судија одељења одлучи да се у одлуци одступило од праксе суда вратиће предмете већу ради преиспитивања одлуке. Ако веће при поновном одлучивању не поступи у складу са правним схватањем одељења, спорно питање износи се на седницу свих судија“ и тако се овај члан завршава.

Цитирана одредба не предвиђа обавезу поступајућег већа да прихвати закључак седнице, нити предвиђа било какву санкцију јер би тиме била угрожена независност сваког судије гарантована Уставом и Законом.

У члану 149 Устава Републике Србије наведено је да је судија у вршењу судске функције независан и потчињен само Уставу и Закону.

Одредбом члана 22. Закона о судијама („Службени гласник РС“, бр. 116/08...) изричито је прописано да је судија слободан у заступању свог схватања, утврђењу чињеница и примени права у свему о чему одлучује, да судија није дужан да икоме, па ни другим судијама ни председнику суда објашњава своја правна схватања и утврђено чињенично стање, изузев у образложењу одлуке или ако то закон посебно налаже.

Етички кодекс судија („Службени гласник РС“, број 96/10) такође детаљно регулише појам и принцип независности судија и обавезује судије да га се придржавају и да указују надлежним органима ако им било ко угрожава независност.

Судије бившег другог већа изложене су фактички прогону од стране председнице суда што су штитиле своју судијску независност, а што је окарактерисала као злоупотребу, и за изражено правно схватање у одлуци коју је ово веће благовремено донело.

Међутим ја као судија са судијским стажом од скоро 37 година и ранији председник грађанског одељења у Општинском, Окружном и Апелационом суду у Крагујевцу и дугогодишњи заменик председника Окружног суда у Крагујевцу нисам подобан, како је оценио председник Врховног касационог суда да будем ни председник већа у Грађанском одељењу.

Пошто сам одстрањен и из одељења судске праксе председница суда ми је решењем I Су-214/13 од 24.12. и то истог дана када је саопштила годишњи распоред, одузела од даљег поступања предмет Гж1. 3345/12 и доделила га тачно одређеном судији по имену-Симониди Милорадовић, председнику одељења за радне спорове, непоштујући одредбе Закона о судијама и Судски пословник и право странака на одређивање „природног судије“. Наведено решење ми ни до данас није формално достављено иако садржи доставну наредбу у том смислу, вероватно да би био онемогућен да против истог поднесем приговор у смислу члана 26. Закона о судијама.

Како одлука није отправљена из суда, без наше кривице, не можемо бити одговорни што се предмет третира као нерешен и евентуално дисциплински гоњени и због тога што предмет није решен у року од девет месеци (члан 383 ст. 2 и 5 ЗПП).

У члану 24. Закона о судијама између осталог наведено је да судија предмете прима према редоследу, независно од личности странака и околности правне ствари, да се судији предмети поверавају на основу расподела послова у

суду у складу са Судским пословником и да нико нема право да судска већа образује и предмете додељује мимо распореда послова и редоследа пријема предмета. **Одступања** су једино могућа према одредби члана 25. и то због оправдане спречености судије, у складу са Судским пословником, а да у складу са Судским пословником судији предмет може бити одузет само ако дуже одсуствује или ако је судији **правноснажно изречена санкција** због дисциплинског прекршаја неоправданог одуговлачење поступка. Према мојем сазнању против мене за сада није ни покренут дисциплински поступак а камо ли да сам дисциплински кажњен правноснажном одлуком тако да није **ни постојао** ниједан законски основ, ни основ који предвиђају одредбе члана 49 до 53 Судског пословника, да ми предмет буде одузет.

Веће судије Симониде Милорадовић, коме је предмет додељен донело је истога дана 24.12.2013. године решење да се отвори – закаже другостепена расправа за 22.1.2014. године у 12. часова и да се позову странке и вештак економске струке, са образложењем да се побијана пресуда заснива на непотпуно утврђеном чињеничном стању **које жалбом није ни оспорено, игноришући** и чињеницу да се у спорним Гж1 списима налази пресуда коју је једногласно донело и потписало друго веће, од 19.11.2013. године, а која је у списе залепљена и унета у попис списа. Заказана расправа одложена је за 22.02.2014. године.

ДОКАЗ: наведена писмена у прилогу, а по потреби и увид у комплетне списе предмета Гж1 3345/12.

Пита се а сви знамо одговор као правници, да ли у истој правној ствари могу да одлучују два већа, да ли једно веће истог другостепеног суда има овлашћење да **игнорише и обеснажује пресуду другог већа** и да ли је могуће овакво флагрантно кршење закона а да за то нико не одговара већ оне судије које штите уставни и законски поредак и часно служе држави Србији и њеним грађанима. Да ли су то „европски стандарди“ којима сви тежимо пред предстојеће приступне преговоре за улазак у Европску заједницу и да ли је у интересу странака да им не буде експедована и трећа пресуда по реду коју је донело моје бивше друго веће по законитој процедури и да ли је судска пракса **виша судска истанца** у односу на поступајуће веће у истим суду?!

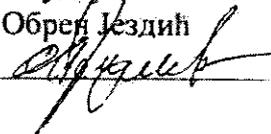
Претходне наводе потврђује и подржава и судија **Надежда Видић** члан бившег другог већа која није подлегла притиску да одустане од одбране своје судијске независности и законите пресуде и због тога анатемисана.

Предлажемо да поступајући сагласно овлашћењима из члана 29. Закона о судијама предузмете одговарајуће мере за заштиту наше независности правничког и личног интегритета и благовремено нас обавестите о предузетим мерама.

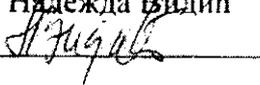
У нади да ће те схватити наш положај и потребу да вам се овом притужбом обратимо и да нећемо морати да испоштујемо даљи правни пут ради обраћања Европском суду за људска права унапред се захваљујемо.

У Крагујевцу
Крагујевцу
03.02.2014. године

Са поштовањем Судије Апелационог суда у
Обрен Јездић

Надежда Видић

ПРИЛОЗИ: Сви докази приложени уз приговор судије Обрена Јездића на годишњи распоред послова, плус следећи докази:

-Приговори на годишњи распоред од 26.12.2013. године, судија Обрена Јездића и Видић Надежде.

-Решење председника Врховног касационог суда I Су-2 54/13-1 од 17.01.2014. године. I Су-2 53/13-1 од 16.01.2014. године.

-Записник са седница свих судија АС у Крагујевцу од 24.12.2013. године.

-Решење о одузимању предмета Гж1-██████████ I Су-2-214/13 од 24.12.2013. године.

-Решење о заказивању другостепене расправе за 22.01.2014. године у предмету Гж1.██████████

-Расправни записник у истом предмету од 22.01.2014. године -

-Допунски налаз сталног судског вештака Мевлуде Ибровић од 11.01.2014. године

-Допис председника Грађанског одељења и председника Основног суда у Пожеги од 25.03.2013. године уз који је приложена пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-██████████

- Извод из Закона о судијама

- Извод из Судског пословника

ДРУШТВО СУДИЈА СРБИЈЕ

БЕОГРАД

ул. Алексе Ненадовића бр. 24

Поштоване колеге у прилогу овог дописа достављам вам решење председника Врховног касационог суда I Су2 54/13-1 од 17.01.2014. године којим је, по истеку законског рока од 8 дана прописаног одредбом члана 26. Закона о судијама одбијен мој приговор на годишњи распоред послова у Апелационом суду за 2014. годину, из разлога датих у образложењу које не садржи одговор на најбитније наводе из приговара а који су документовани бројним писаним доказима.

Према образложењу из наведеног решења, на четвртој страни произилази да је довољан разлог због кога не могу бити одређен за председника **било ког већа** у Грађанском одељењу, то што је председница Апелационог суда у Крагујевцу против мене поднела дисциплинску пријаву Дисциплинском тужиоцу Високог савета судства.

Са садржином пријаве још нисам упознат али могу да претпоставим да је пријава не само против мене већ и против осталих чланова мојег бившег другог већа поднета због **израженог правног схватања** у једногласно донетој пресуди Гж1- [REDACTED] од 19.11.2013. године и да смо већ унапред „осуђени“ с обзиром на то шта је наведено у образложењу решења којим је одбијен мој приговор, на који начин је повређена и презумпција наше невиности гарантована Уставом и другим законима.

Напомињем да је предмет Гж1- [REDACTED] решењем председнице Апелационог суда у Крагујевцу I Су-2-214/13 од 24.12.2013. године **одузет од мене** и распоређен у рад председнику Грађанског одељења за радне спорове судији Симониди Милорадовић, супротно одредбама члана 24. и 25. Закона о судијама и члана 49. до 54 Судског пословника.

У **члану 25. став 2.** Закона о судијама изричито је прописано да судији предмет може бити одузет, у складу са Судским пословником само ако дуже одсуствује или ако је против њега правоснажно изречена дисциплинска санкција због дисциплинског прекршаја неоправданог одуговлачења поступка. Међутим, против мене формално још није ни покренут дисциплински поступак а камоли да ми је изречена дисциплинска мера.

И поред тога што у означеним списима Гж1 постоји **писмено израђена пресуда** од 19.11.2013. године која је залепљена и унета у попис списа веће новоодређеног судије заказало је другостепену расправу за 22.01.2014. године уз образложење да се побијана пресуда заснива на непотпуно утврђеном чињеничном стању због чега су се стекли услови из члана 383. став 3. ЗПП за заказивање расправе иако жалбом **чињенично стање није оспорено**. Урађено је и допунско вештачење преко вештака економске струке иако висина тужиоачевог потраживања, према претходном налазу и мишљењу вештака није спорна. Расправа је одложена и поново заказана за 19.02.2014. године у 13,00 часова. Оваквим поступцима председнице Апелационог суда Дубравке Дамјановић и већа судије Симониде Милорадовић **флагрантно се крши** не само одредбе о судијској независности већ и јасне одредбе Закона о парничном поступку и према њиховом тумачењу судска пракса се диже на

ниво више судске instance у односу на поступајуће веће у истом суду, а странкама крши уставно право на правично суђење у разумном року.

Као дугогодишњи судија **не могу да поверујем** да се овако нешто дешава у једној од четири највише судске instance за жалбено одлучивање односно да је то могуће у Српском правосудју.

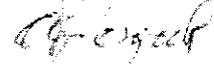
Због свега наведеног још једном вас молим да ме у границама ваших могућности узмете у заштиту.

ПРИЛОЗИ: Решење председника Врховног касационог суда од 17.01.2014. године, Решење председника Апелационог суда у Крагујевцу од 24.12.2013. године, Расправни записници у предмету ГЖ1 [REDACTED] од 24.12.2013. године и од 22.01.2014. године.

С поштовањем.

Судија Апелационог суда у Крагујевцу
Обрен Јездић

22.9.2014.

ДРУШТВО СУДИЈА СРБИЈЕ

БЕОГРАД

Ул. Алексе Ненадовића број 24

Уважена колегинице Бољевић

У име судија бившег II већа Апелационог суда у Крагујевцу, судија: **Обрена Јездића, Надежде Видић и Снежане Ковачевић**, које су доживеле „Голготу“ због донетих пресуда у предмету Гж1-██████████ упућујемо Вам неизмерну захвалност што сте заједно са колегама из Управног одбора Друштва, устали у заштиту наше независности и самосталности иако формално нисмо чланови вашег удружења. Тиме сте доказали да се борите за интересе судија и Српског правосуђа.

Из приложене документације, првенствено притужбе коју су судије Обрен Јездић и Надежда Видић 03.02.2014. године упутиле Високом савету судства, а која још није решена, упознаће те се са хронологијом догађаја, проблемима и тешкоћама на које смо наишли у овом Суду због тога што смо бранили своју закониту пресуду, која иначе не одступа од судске праксе Одељења за радне спорове и своју судијску независност и лично достојанство.

Предмет Гж1-██████████ који је II веће решило доносећи трећу по реду пресуду од 19.11.2013. године Председница овога суда, мимо Судског пословника и Закона о уређењу судова, одузела је од судије **известноца** и председника већа **Обрена Јездића** и дала га у рад председнику већа **судији Симониди Милорадовић**, решењем I Су-2-214/13 од 24.12.2013. године. Судији Јездићу ово решење никада није званично достављено ради евентуалног изјављивања приговора.

Веће судије Симониде Милорадовић је противно свим процесним одредбама отворило другостепену расправу, у предмету у коме се жалбом не оспорава чињенично стање и донело је **нову пресуду Гж1.██████████ од 19.02.2014. године** необазујући се на чињеницу да у списима предмета постоји залепљена пресуда II већа од 19.11.2013. године, која је унета и у попис списка.

„Нова“ пресуда која је донета 19.02.2014. године од претходне се једино разликује у односу на досуђену законску затезну камату за коју је тужбени захтев одбијен, вероватно за 25 дана, а што се из изреке и образложења ове пресуде не може утврдити. Такође су незнатно умањени и парнични трошкови.

Дисциплинску пријаву председнице Апелационог суда у Крагујевцу од 24.12.2013. године уз пропратни акт дисциплинског тужиоца од 03.03.2014. године

судије бившег II већа добиле су у незалепљеној коверти 10.03.2014. године. На терет нам се ставља дисциплински прекршај из члана 90. став 1. тачка 18. Закона о судијама у вези са тачком 3. тачка 5. Етичког кодекса (кршење истог у већој мери).

Фактички смо оптужени због заступања свог правног схватања у донетој одлуци, а које се иначе и не разликује од правних схватања која су заузета у бројним пресудама које су донеле колеге из Одељења за радне спорове. Не признаје нам се прокламована судијска независност према Закону о судијама (члан 1. став 1., члан 3. став 2., члан 5. став 1 и члан 22.) и према одредби члана 149. Устава Републике Србије.

На основу свега наведеног и приложених доказа поново ће те се уверити да сте стали у заштиту праведне стране.

ПРИЛОЗИ: - Првостепена пресуда Основног суда у Новом Пазару III. [REDACTED] од 26.09.2012. године

- Жалба тужене против исте пресуде
- Пресуда II већа Гж1-[REDACTED] од 19.11.2013. године
- Допис руководиоца Судске праксе судије Јасминке Вукановић упућен II већу од 28.11.2013. године
- Одговор II већа руководиоцу одељења судске праксе за радне спорове од 16.12.2013. године
- Решење председнице Апелационог суда I Су-2-214/13 од 24.12.2013. године
- Пресуда Гж1 [REDACTED] већа судије Симониде Милорадовић од 19.02.2014. године
- Дисциплинска пријава председнице Апелационог суда у Крагујевцу V Су-35-19/13 од 24.12.2013. године поднета против судија II већа
- Пропратни акт дисциплинског тужиоца од 03.03.2014. године достављен судијама Обрену Јездићу и Надежди Видић.
- Изјашњење судија Обрена Јездића и Надежде Видић поводом дисциплинске пријаве од 17.03.2014. године
- Притужба судија Обрена Јездића и Надежде Видић Високом савету судства од 03.02.2014. године.

У Крагујевцу
Дана: 20.03.2014. године

Судије Апелационог суда у Крагујевцу
Обрен Јездић

Надежда Видић

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Број: I Су 2 54/13-1
Датум: 17. 01. 2014. године
Београд

Председник Врховног касационог суда, Драгомир Милојевић одлучујући о приговору Обрена Јездића, судије Апелационог суда у Крагујевцу, изјављеном на Годишњи распоред послова у Апелационом суду у Крагујевцу за 2014. годину I Су-2 216/13 од 24.12.2013. године, дана 17. 01. 2014. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

~~ОДБИЈА СЕ приговор Обрена Јездића~~, судије Апелационог суда у Крагујевцу, изјављен на Годишњи распоред послова у Апелационом суду у Крагујевцу за 2014. годину I Су-2 216/13 од 24.12.2013. године.

Образложење

Обрен Јездића, судија Апелационог суда у Крагујевцу изјавио је приговор на Годишњи распоред послова у Апелационом суду у Крагујевцу за 2014. годину I Су-2 216/13 од 24.12.2013. године.

Приговор је изјављен благовремено.

У приговору судија је навео да је Годишњим распоредом за 2014. годину распоређен у I веће Грађанског одељења, као члан већа. Овакву врсту приговора подноси први пут после 38 година рада у правосудју и 36,5 година судијског стажа. Наведеним распоредом је као човек и судија понижен и омаловажен како би био дисциплинован због тога што је заједно са судијама досадашњег II већа штитио судијску независност. Невоље тог већа су почеле када су добили у рад предмет I ж1 [REDACTED] који је принео у Апелациони суд у Крагујевцу 30. 11. 2012. године, а истим је као председник већа и судија известилац задужен у фебруару 2013. године. Наведени предмет решили су у кратком року тако што су 08. 03. 2013. године једногласно донели пресуду I ж1 [REDACTED] којом је потврђена првостепена пресуда. Поводом примедби тадашњег руководиоца судске праксе да је наводно одступљено од судске праксе тог Одељења, поново су 26. 04. 2013. године донели нову пресуду исте садржине, али са детаљним образложењем, што су учинили на сугестију тадашњег руководиоца судске праксе који је обећао да ће предмет пустити из судске праксе, који је претходно разматран на Грађанском одељењу. Међутим, из њима непознатих разлога председник тог Одељења поново је зауставио њихову другу одлуку иако је правно схватање изражено у пресуди било истоветно са већ раније донетим пресудама у Одељењу за ратне спорове и у сагласности са одлукама Уставног суда. Због тога су били принуђени да 25. 04. 2013. године ставе предлог за изношење спорног правног питања на седници свих судија, која је заказана тек 05. 06. 2013. године. Даље је навео разлоге због којих су тако поступили. На седници свих судија донет је закључак да је одступљено од

дотадашње судске праксе, која је ипак и тогвекна као у предмету који су решили, а једина је разлика у томе што се туженој П. одоле другог укидања непотребно увећавају парнични трошкови и тако празни државни буџет. Образложење за наведени закључак му није достављено иако је то усмено тражио. После измене Годишњег распореда послова за 2013. годину одузети су му сви Гж1 предмети, па и предмет Гж1 [REDACTED] који је додељен у рад судији Драгини Петровић, али она га није решила до октобра 2013. године када јој је престала дужност судије због одласка у пензију. Предмет му је решењем председника суда од 04. 10. 2013. године поново додељен у рад, а поводом његовог приговора председнику суда и предлога за стављање ван снаге наведеног решења, председник суда му је 22. 10. 2013. године наложила да предмет узме у рад и реши га у што краћем року. Поступио је по том налогу и предмет поново изнео на веће 19. 11. 2013. године, које је једногласно донело нову пресуду, којом је потврђена првостепена пресуда, а образложење у односу на претходне пресуде је допуњено и одговорено је на сваки жалбени навод. Међутим, судска пракса у Одељењу за радне спорове поново је зауставила наведену одлуку уз препоруку да се због наведеног одступања од судске праксе отвори другостепена расправа „без примене правила о терету доказивања“ ради утврђивања чињеничног стања, које жалбом није оспорено. Налоге и препоруке судске праксе који су супротни њеним овлашћењима и којима се задира у међусобну независност судија нису могли да прихвате. Цитиране су одредбе члана 22. Закона о судијама, одредбе члана 149. Устава Републике Србије, одредбе Етичког кодекса судија које се односе на независност судија. Од председнице Апелационог суда је доживео претње и штраивање 29. 11. 2013. године, као и чланови његовог већа да ће против њих покренути дисциплински поступак због наведеног кршења Етичког кодекса ако не поступи по закључку са седнице свих судија од 05. 06. 2013. године. Председник суда му је ипак рекли да не може да дозволи да његово веће потврди првостепену пресуду јер би то „изазвало револуцију“ у основним судовима, што им судије из Одељења за радне спорове по други пут укидају пресуде и отварају другостепену расправу, чиме је грубо нарушила Уставом и Законом заштитиошну независност, а што може да представља законски основ за њено разрешење. Сматра да је ипак Годишњим распоредом, који је донет по истеку таксонског рока расформирано једно од најуспешнијих већа што се тиче квалитета и квантитета рада, у коме су наводно колоритни и складни односи и то без икаквог законског оправдања да би било неопходно поручи судијама да морају да буду послушне и да не смеју да брину о својој независности. На Колегијуму од 24. 12. 2013. године је по овом питању председнику суда мишљу је II веће расформирано, а она му је одговорила да су добри судије али да је то веће аутистично, да не сарађује са другим већима, да не поштује ни одлуке седнице свих судија и да га је због тога расформирала како би се остварило сједињење. Као досадашњи председник већа и ранији председник Грађанског одељења три године уназад, према наведеном распореду није заслужио ни да буде председник било којег већа. Предлаже председнику суда да донесе одлуку којом ће преназначити оспорену одлуку о годишњем распореду и досадашње II веће оставити у истом саставу, или узети одлуку о годишњем распореду не преназначивања да је укнизе.

Председник Апелационог суда у Крагујевцу у свом изјашњењу I Су-2-216/14 од 13. 01. 2014. године на наводе судије из приговора навела је да је Годишњи распоред послова за 2014. годину сачињен ипак сироведене процедуре прописане Законом о уређењу судова, Законом о судијама и Судским пословником, уз претпоставку уважавања потребе да се обављају неометано и ефикасно функционисање суда. Годишњим распоредом послова за 2014. годину ни једном судији није променљена правна област у којој поступа. Изабран је један већа и формирана су већа у оквиру

одељења, као у утврђеном Годишњем распореду, јер је оценила да је то потребно ради равномернијег оптерећења већа бројем поднесених предмета и тиме равномернијег оптерећења председника већа, ради стварања бољих услова за уједначавање судске праксе, имајући посебно у виду да подручје Апелационог суда у Крагујевцу обухвата веома велику територију, односно подручје осам виших судова и да судије тог суда потичу из различитих судова, као и ради развијања и неговања добрих колегијалних односа и стручне сарадње са другим судијама, а што све треба да допринесе законитом и ефикасном раду суда и остваривању бољих резултата. Сматра да распоређивањем подносиоца приговора у друго веће није нарушен ни углед, ни достојанство судије, како то произлази из приговора. Радња распоређивања судија у судска већа у одељењу у коме већ поступају не може представљати и не представља чин који би, објективно посматрано, могао да наруши углед и достојанство једног судије. Чињенице на које подносилац приговора указује, а које се тичу поступања већа чији је председник био у 2013. години, у предмету тог суда I ж 1 [REDACTED], детаљно су описане у дисциплинској пријави коју је поднела Дисциплинском одбору Високог савета судства против чланова тог већа, због дисциплинског прекршца из члана 90. став 1. тачка 18. Закона о судијама у вези тачке 3.5 Етичког кодекса. Околност да постоје разлози због којих је поднела дисциплинску пријаву против подносиоца приговора, при чему се оне односе на онемогућавање ефикасног поступања суда услед неуважавања стручног мишљења колега, које је изражено у прописаном поступку, објашњава став да судија Обрен Јездић треба као члан, а не као председник већа, да развија колегијалне односе и стручну сарадњу са другим судијама. Наглашава да никаквог притиска ни утицаја на подносиоца приговора није било у смислу како треба да реши спорни предмет, већ су разговори вођени о томе да треба да прихвати став седнице свих судија заузет у конкретној ствари, искључиво у циљу уједначавања судске праксе и уважавања истанци суда. Због наведеног, оцењује да притисак на Обрена Јездића није основан.

По разматрању приговора и изјашњења председника Апелационог суда у Крагујевцу I Су-2-216/13 од 11.01.2014. године, а након увида у Годишњи распоред послова у Апелационом суду у Крагујевцу за 2014. годину I Су-2-216/13 од 24.12.2013. године, утврђено је

Приговор није основан

Према члану 34. став 1. Закона о уређењу судова председник суда по прибављеном мишљењу судија, писмено утврђује распоред послова за наредну годину и саопштава га на седници свих судија. Годишњи распоред послова судија утврђује се према правној области у којој судија поступа

Годишњим распоредом послова председник суда организује рад суда тако што одређује прсту судијског посла за свакој судију, судска одељења, већа и судије које их чине. Председник Апелационог суда у Крагујевцу је то и учинила утврђивањем распоредних послова за 2014. годину.

Према члану 23. став 3. Закона о судијама годишњи распоред послова се одређује с обзиром на потребе суда и способност судије за успешно обављање послова на које се распоређује. С обзиром да је председник суда одговоран за правилан и благовремен рад суда, овлашћен је да након овладавања потреба суда утврди годишњи распоред послова у суду за који сматра да ће на најбољи начин допринети правилном и благовременом раду суда.

У изјашњењу на наводе судије из приговора, председник суда је дао разлоге за утврђени распоред послова, објашњујући да ће такав распоред допринети законитом и ефикасном раду суда и остваривању бољих резултата рада.

Увидом у Распоред послова судија Апелационог суда у Крагујевцу за 2014. годину I Су-2 216/13 од 24.12.2013. године утврђено је да је подносилац приговора распоређен за првог члана I већа у Грађанском одељењу.

Оспореним распоредом послова подносиоцу приговора није промењена правна област у којој поступа, већ само веће у Грађанском одељењу. Председник суда нема обавезу да приликом сачињавања годишњег распореда послова судска већа формира у истом саставу, већ само обавезу да годишњи распоред утврди према правној области у којој судија поступа, а наведено право судије оспореним распоредом послова није повређено. Расформирање ранијег другог већа у Грађанском одељењу, чији је председник био подносилац приговора, не представља ваљан разлог за оспоравање годишњег распореда послова. Поред тога, чињеница да је председник суда против подносиоца приговора поднела дисциплинску пријаву Дисциплинском тужиоцу Високог савета судства је довољан разлог да подносилац приговора не буде одређен за председника било којег већа у Грађанском одељењу.

На основу члана 34. став 3. Закона о уређењу судова одлучено је као у изречи.

ПРЕДСЕДНИК
ВРХОВНОГ КАСАЦИОНОГ СУДА
Драгомир Милојевић